

Lord Lister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ONBLUSBARE HAAT

N° 3385

WEKELIJKSE AFLEVERING

6 F

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onblusbare haat

HOOFDSTUK I.

MERRY KID GAAT OP BEZOEK

De stemming op Scotland Yard was die ochtend allesbehalve opgewekt. Van hoog tot laag, te beginnen bij hoofdinspecteur Baxter, liep men rond met lange gezichten en op sommige afdelingen vielen zelfs hardere woorden dan normaal. Het regende standjes links en rechts en zoals doorgaans bij zulke gelegenheden waren de onschuldigsten de dupe van de stemming.

Er waren dingen gebeurd, die het beroemde politiecorps van Londen niet bepaald goed konden doen in de ogen van zijn bewonderaars. Er waren dingen gebeurd helemaal buiten Scotland Yard om en men had gedaan of er niets aan de hand was.

Om kort te gaan, John Raffles, de avonturier was weer eens als onge-

vraagde hulp voor de politie opgetreden en had op eigen houtje de strijd aangeboden met de schurken van Londen, die georganiseerd zijn in talrijke benden. De grootste is wel de Raven, die ook de invloedrijkste en de gevaarlijkste is, want zij heeft vertakkingen tot in de kringen, waar men beslist dat niet zou verwachten. Terloops vermelden wij hier nog even dat nauwelijks een half jaar geleden een Engels edelman tot een langdurige gevangenisstraf werd veroordeeld, van wie bewezen kon worden, dat hij niet alleen lid was van die bende, maar daarin zelfs een leidende rol speelde.

Raffles had dus de strijd weer eens aangeboden met de schurken en hij had weer gewonnen. Er waren doden

gevallen, er was een heel groot bedrag via een tunnel uit de kelder van een bankgebouw gestolen*, men had bijna een dozijn bandieten kunnen arresteren, maar de man waar eigenlijk alles om draaide, hield zich heel bescheiden op de achtergrond en scheen er zelfs niet aan te denken, de beloning voor zijn werk te komen ophalen.

Natuurlijk had de politie daar moeite genoeg voor gedaan, al was het nu net niet met de bedoeling, Raffles in het openbaar te huldigen en, bijvoorbeeld, te verrassen met de gouden politiemedaillon voor buitengewone diensten.

En in plaats van tevreden te zijn met de twaalf gevangenen schurken en de dood van een viertal anderen, maakte Scotland Yard zich boos, omdat de voornaamste acteur in het drama niet voor het voetlicht wilde komen.

Hoofdingspecteur Baxter was op zijn bureau gekomen in ontzettend slechte bui, die voor die dag weinig goeds voorspelde. Marlowe, zijn secretaris, vond het maar verstandiger zich rustig in zijn hoekje te houden en zijn stekelige opmerkingen voor later te bewaren.

In een van de kamers op de tweede verdieping zaten om een uur of tien in de ochtend twee mannen bij elkaar, van wie zelfs een leek op het eerste gezicht zou kunnen zeggen, wat hun beroep was. Zij waren beiden boven de middelmaat, stevig gebouwd en hun gezichten hadden harde trekken. Zij droegen een colbertje met wijde zakken, van die zakken, waar men gemakkelijk een paar boeien of een dienstrevolver in kwijt kan.

Inderdaad, de heren Irving Hood en George Hill waren detectives en zij stonden hoog aangeschreven bij hun superieuren, om hun doortastendheid, hun slimheid en hun moed.

Meestal werkten zij samen en zij waren de schrik van de wijken van de misdaad. Beiden maakten deel uit van de zogenaamde Vliegende Brigade, die nog niet zo heel lang geleden was opge-

richt. De mannen van deze afdeling hadden de beschikking over snelle wagens, zodat zij niet alleen in het hartje van Londen, maar ook mijlen ver in de omgeving van de hoofdstad konden opereren.

Zij hadden hun hart voor elkaar uitgestort en trokken nu somber aan hun lange, zwarte sigaren, nu en dan zwaar zuchtend.

— Ja, daar zitten we nu mee, zei Hill tenslotte.

— Een waar woord, bevestigde Hood. Die duivel is ons alweer te slim af geweest. Hij heeft ons al het werk uit handen genomen en wij mochten de laatste rommel opruimen.

— Om zo te zeggen, hij het brood en wij de kruimels, zei Hill grimmig.

— Het is wel waar, dat we twaalf van de jongens nu achter slot en grendel hebben, maar...

— Maar ik ruidde ze graag alle twaalf weer in tegen die ene Raffles, riep Hill woedend uit. Je mag het ondankbaar vinden, maar het is zo. Het publiek begint een loopje met ons te nemen. Lees de ochtendbladen maar. Je zou die journalisten hun nek omdraaien. Je hoeft alleen maar de koppen te lezen: « Raffles ontlast de politie van veel werk », « John Raffles als onbezoldigd rijksveldwachter », « Eén man vangt twaalf boeven, maar hij draagt geen uniform » en ga zo maar door. Het is om gek te worden. Wat moet je?

Die laatste vraag was gericht tot een piepjong leerling-agentje, die net binnen was gekomen en een beetje geschrokken was blijven staan bij het horen van de bulderende stemmen en het zien van de rode gezichten.

— Daar is een man, die u wil spreken, mijnheer Hill, antwoordde de agent bedeesd.

— Verzoek hem beleefd om naar de duivel te lopen, zei Hill bars. Maar vooral beleefd. Want daar klagen ze ook al over in de pers, over het vermindere van onze beleefdheid.

— Maar het is belangrijk wat hij te vertellen heeft, inspecteur, antwoordde de agent. Hij komt praten over... u weet wel.

— Noem namen en wees alsjeblijft

* Voor dit Raffles' avontuur zie de beide voorafgaande nummers van deze serie.

niet zo verlegen.

— Hij komt praten over John Raffles, zei de agent gauw.

Als geëlectriseerd sprongen de twee detectives tegelijkertijd overeind en staarden de agent aan, die heel trots was, dat hij zo'n belangrijk bericht had mogen brengen.

— Hoe heet die man? vroeg Hood eindelijk.

— Hij zegt dat hij Kid-Merry heet, antwoordde de agent. Een rare naam, zou ik zo zeggen.

Hood en Hill hadden elkaar verbluft aangekeken en de eerste zei spottend tegen de agent:

— Ja, een heel rare naam, kindlief. En ga jij nu maar weer aan je werk, jochie, dan leer je misschien later wel eens wat die naam te betekenen heeft. Maar zeg eerst tegen hem dat hij hier komt. Is hij alleen?

— Ja, mijnheer Hill, antwoordde de agent, in zijn wiek geschoten.

— Ga dan maar weer knopen poetsen, riep Hood hem na.

De jonge agent verdween en zodra de deur dicht was, barstte Hood los:

— Ik heb al heel wat brutaliteiten meegemaakt, maar dit is het toppunt...

Hill haalde zijn schouders op en zei:

— Misschien ook niet. Kid weet ook wel, wat hij doet. Ik geloof niet eens, dat er op dit ogenblik een arrestatiebevel tegen hem loopt. Hij wordt gewaarschuwd, dat is alles. Ik ben benieuwd wát hij te vertellen heeft.

De deur ging open, zonder dat ze voetstappen op de gang hadden gehoord en een lange, magere kerel kwam binnen. Hij was een jaar of dertig, maar al zo goed als helemaal kaal. Zijn eeuwig lachende tronie had hem waarschijnlijk geholpen aan zijn bijnaam Kid Merry of Merry Kid, hetgeen zo iets betekende als: vrolijke jongen.

Een fraai gezicht was die lachende mond niet, want Kid Merry had nog maar weinig tanden, die eenzaam hier en daar scheef in zijn kaken stonden.

Kid Merry was bekend onder zijn kornuiten, omdat hij voor alles een grapje had, de wereld van de optimistische kant bekeek en zich door niets

uit het veld liet slaan. Er ging een verhaal van Kid Merry, dat hij een keer tegen de rechter, die hem tot drie jaren cel-straft veroordeelde, goedmoedig de opmerking maakte: - Dat is niks erg, hoor vader! Ik ga mijn memoires schrijven en jij krijgt een presentemplaar »

Kid zag er op het ogenblik niet bepaald florissant uit, want zijn kleren waren oud en totaal versleten, hij had zich zeker een week niet geschoren en hij droeg een doek om zijn dunne hals, losjes geknoopt, die de indruk wekte, dat hij hem zijn hele leven lang nog niet af had gedaan.

Met een brutaal gezicht en grijnslachend keek Kid de twee politiemannen om beurten aan, vroeg toen, terwijl hij zijn peukje sigaret op de grond spuwde:

— Daar kijken jullie van op, hè?

— Dat klopt, Kid, en we zouden er nog méér van opkijken, als je dat stinkende peukje weer oprapte en hier in het asbakje legde. Toe, maak ons eens blij.

Een beetje verbluft bukte Kid zich, want hij voelde de ironie in die woorden niet zo erg, raapte het smeulende eindje op en gooide het in de asbak.

Op hetzelfde ogenblik, dat hij dat deed, waren zijn polsen bliksemsnel samen geklemd in de knellende greep van twee stalen boeien.

Een ogenblik verloor Kid zijn beroemde vrolijkheid, keek de detectives vals aan en vloekte woedend.

— Dat is een vuile streek. En jullie hebben er niet eens het recht toe. Ik heb een schone lei, als je dat maar weet!

Hill stak doodkalm het stalen sleuteltje in het slot van de boeien, maakte ze los en zei rustig:

— Niet boos worden, Kid. Het was maar een soort training. De laatste tijd heb ik er zo weinig gelegenheid voor gehad, zie je. De truc was goed, hè?

Kid wreef zijn polsen even, keek nog wat zuur en toen ging zijn mond weer heel breed open en hij grijnsachte:

— Ik ben er niet boos om, Hill. Het is nu eenmaal je smerige vak. Schaam je je soms niet eens?

— Nee, nooit. Gek, hè? Nooit een

spoor van berouw, bijna geen schaamte, integendeel. En als je nog eens zegt, dat het beroep smerig is, dan zal ik ook mijn nieuwe knuppel eens op je proberen. En schiet nu maar op, kom eens over de brug en vertel waarvoor je hier komt.

De geweldige grote mond van Kid trok langzaam dicht, tot hij niet groter meer was dan een spleet, nauwelijks zichtbaar in zijn vulle gezicht en ook zijn ogen werden spleetjes, terwijl hij Hill een tijdje aanguurde.

Hij had zijn lange, snavelachtige neus tussen duim en wijsvinger genomen en trok er aan, alsof hij zijn wijsheid daaruit wilde halen. Toen vroeg hij, terwijl hij op de enige stoel, die nog vrij was in de kamer, ging zitten:

— De pest in, jongens?

— Wat bedoel je? vroeg Hood nijdig.

— De smoor in, omdat Raffles bij dat zaakje van gisteren en eergisteren de dans weer ontsprongen is. Eigenlijk hadden jullie hem moeten pakken.

Hood deed dreigend een stap naar hem toe en vroeg:

— Ben je soms hier gekomen, om ons een beetje te pesten, Kid? Pas op, want ik ben echt niet in de stemming.

— Helemaal niet. Ik ben gekomen met een voorstelletje. Ik wil je compagnon worden.

— Dat is mooi van je, Kid, zei Hood sarcastisch. We waren al heel gelukkig, maar dat ontbrak er nog aan en dat

hebben we nooit geweten.

— Maak jij er maar grijntjes om, zei Kid beledigd. We zullen eens zien of je straks ook nog zo'n lol hebt. Zouden jullie Raffles graag in handen willen hebben?

De twee detectives keken elkaar aan. Er was iets in de stem en in de houding van de bandiet, waaruit bleek, dat hij geen gekheid maakte.

Zij wisten, dat hij lid was van de een of andere bende en dat hij nog geen veertien dagen geleden uit de gevangenis was ontslagen en dus hoogstwaarschijnlijk nog geen gelegenheid had gehad, zich weer te wijden aan zijn specialiteit: het inbreken in juweliërszaken. Zij hadden dus absoluut geen recht de hand op hem te leggen en als Kid toch hier kwam, en zich in het hof van de leeuw waagde, dan moest dat ook een hele belangrijke reden hebben.

Nadat Hood zijn collega een blik van verstandhouding had toegeworpen, begon hij, achteloos achterover in zijn stoel:

— We zullen geen grapjes maken, Kid. Je bent hier gekomen met een plan. Wat is dat?

— O, het is maar een kleinigheid, ik kom jullie aanbieden, natuurlijk tegen een behoorlijke vergoeding, laten we zeggen op zijn minst de helft van het bedrag dat op het hoofd van Raffles staat, om hem jullie in handen te spelen.

HOOFDSTUK II.

DE VAL

De beide detectives werden om beurten bleek en rood bij het horen van die woorden. Een ogenblik kwam er een dreigende uitdrukking in hun ogen omdat zij bang waren dat de inbreker met zijn brutale tronie een loopje met hen nam.

Maar Kid-Merry lachte op dat ogenblik helemaal niet en hij was volkomen ernstig. Hij zat schrijlings op de stoel, als een ruiter te paard, gluurde over de leuning heen, zegevierend naar de twee politiemannen en begon toen naar een nieuwe sigaret te zoeken, genietend van de uitwerking van zijn woorden.

Hood was het eerst in staat om er met moeite uit te brengen:

— Is het ernst, wat je daar zegt, Kid?

— Zou je soms denken, dat ik het lef zou hebben, zulke hoge omes als jullie zijn, voor de gek te houden? Nee, zo is Kid niet, hoor.

— Dus, jij weet waar Raffles op het moment zit? vroeg Hill, met een hongerige blik in zijn ogen en zijn handen gekromd, alsof hij iets wilde grijpen.

— Nee, dat weet ik niet. Vlieg nu maar niet zo op. Ik weet niet waar hij nu is, maar ik weet wel, waar hij vanavond om zes uur zal zijn.

— Zo? Vertel ons dat dan maar eens, Kid, zei Hood na met een knipoogje zijn collega het zwijgen te hebben opgelegd. En als alles klopt wat je zegt en we krijgen hem daardoor te pakken, dan is de helft van de beloning voor

jou.

De ogen van Kid begonnen te glinsteren. Al zijn hebzucht kon je er in lezen, maar zijn stem klonk dreigend, toen hij verder ging:

— Daar reken ik op. Want als er met centen gijntjes met Kid worden uitgehaald, dan wordt hij gevaarlijk. Nou, daar gaat -ie dan. Ik zal het niet te lang maken, maar alleen de hoofdzaken vertellen. Het is best mogelijk dat jullie dat allemaal evengoed weten als ik. Jullie weten alleen maar niet, wat er daarna gebeurd is. Soms een sigaret voor me?

Zwijgend diepte Hood een sigaret uit zijn jaszak en gooide die over de tafel naar Kid toe, die er de brand instak en, na de rook door zijn neus te hebben uitgeblazen, begon:

— De politie weet nu net zo goed als wij, jongens van de vlakte, dat de chef van de bende van de « Gouden Sikkkel » niemand anders was dan een fijne mijnheer Donald Waybridge. Hij ligt nu met een kogel door zijn hersepit in het lijkenhuisje van dit gebouw. Maar wie dat gedaan heeft, daar zoeken jullie nog naar. Een paar agenten vonden hem gisternacht in de zaal van zijn eigen huis, met een schermdegen in zijn hand. Jullie vonden dat heel gek, en dat was het toch helemaal niet.

— Kun je niet ter zake komen, Kid? vroeg Hood, poeslief.

— Als je maar tijd van leven hebt.

Als ik je dit allemaal vertel, dan doe ik dat, omdat je geen snars van het hele verhaal begrijpt, als ik het oversla. De chef had die degen in zijn hand, omdat hij een duel had gehad met de man, die jullie zoeken.

— Met Raffles? schreeuwde Hill, rood van opwinding. Die heeft hem dus een kogel door zijn kop geschoten?

— Onzin. Jullie zijn net kinderen! Jullie kennen die man niet eens goed. Waybridge kreeg die kogel cadeau van zijn vriendin.

— Mira Bonati! riepen de twee detectives tegelijkertijd.

— Precies! Die had met hem samen de aanslag op de bank voorbereid, die mislukt is door toedoen van Raffles. Ik hoef jullie niet te zeggen, dat de duiten allemaal in zijn handen kwamen, terwijl ze voor onszelf waren bestemd, want dat weten jullie net zo goed als ik. Daarover zitten jullie nu juist te kankeren. Je hoeft mij niks te vertellen. Nu, het is al eens meer gebeurd en het was nu weer hetzelfde: Mira werd smoorverliefd op Raffles en in plaats van tegen hem te vechten, ging ze voor hem werken en jullie begrijpen, dat de baas, die toch al niet erg in zijn hum was, Raffles met plezier had kunnen vermoorden. Maar hij wilde beginnen met de vrouw. Die was gisteravond in zijn huis en hij zat in de nor. Hoe hij met onze hulp is uitgebroken, weten jullie natuurlijk precies. Was het een knap stuk werk of niet, mannenbroeders?

— Dat was het, Kid, moest nu Hill grommend toegeven.

— O, zo, zei de schavuit zegevierend.

— Maar zou je nu niet eens terzake komen? drong Hill aan.

— Als je je nu maar rustig kon houden, dan kom ik er wel. Kalmte alleen kan je redden, zei Kid, langs zijn neus. Nauwelijks is de baas vrij, of hij gaat naar zijn huis, hij vindt daar Mira. Hij leest haar de les, zij blijft koppig en zegt dat ze niets meer om hem geeft en hij geeft haar nog tien seconden en kijkt of zijn proppenschietter wel goed geladen is.

— Je was er dus bij? vroeg Hill nu

scherp.

— Ben je een haartje? Niemand was er bij.

— Hoe weet je dat dan allemaal?

— Ja, dat is mijn geheim. Ik wil wel dit vertellen: Mira vertelde alles later aan een vriendin van haar, die zij kan vertrouwen, ook haar plannen, en ik zat heel toevallig dicht in de buurt.

— En verder? drong Hill ongeduldig aan.

— Onze chef wil de vrouw dus overhoop schieten, maar hij krijgt er geen tijd voor, want ons aller Raffles steekt er zijn lange neus weer in en Waybridge kan zijn matten wel oprollen. En ik geef jullie te raden wat mijn collega Waybridge voorstelt.

— Ik houd niet van raadseltjes, bromde Hood.

— Hij stelt hem een duel voor. Op de degen. Waybridge neemt het aan. Hij brengt Raffles naar de zaal, waar jullie hem gevonden hebben met een gaatje in zijn kop, ze halen degens van een wapenrek en ze beginnen. Goed, of helemaal niet goed, want onze baas, die ook niet van gisteren is, heeft een degen in zijn hand, waarvan de punt vergiftigd is. Mira is daarvan op de hoogte en gaat met een vriend van Raffles, ook al een met een lange neus, roet in het eten gooien. Maar die gangdeur is op slot. Ze gaat naar een kamer daarnaast door een klein, rond gat in de tussenmuur schiet ze, zo maar op goed geluk, met de kans om haar geliefde Raffles te raken, maar de kogel was goed geadresseerd en kwam terecht bij Donald, voor wie hij ook bestemd was.

— Dat noemen ze het noodlot, zei Hood wijsgerig.

— Geef mij maar rijst, was de lijkrede van de inbreker, die tegelijk een lange haal aan zijn sigaret deed. Begrijpen jullie de positie van Mira?

— Zo ongeveer wel, antwoordde nu Hood. Ze had de chef gedood en volgens jullie huishoudelijk reglement, als ik het zo noemen mag, was ze rijp voor de kogel.

— Precies. Nu is het wel waar, dat de hele bende van de Gouden Sikkels door Raffles op een paar mannetjes na

is uitgeroeid, zodat er dus bijna niemand meer over is om het vonnis te voltrekken. Maar er loopt nog een dame-tje rond, een zekere Alice Brix, die op Waybridge verliefd was en die haar zeker op een of andere dag zou tracteren op een blauwe boon. Maar Raffles moet haar hebben overgehaald, het land uit te gaan.

— Waarom is ze dan niet dadelijk gegaan?

— Ze had nog het een en ander voor elkaar te maken. Verhuizen jullie ook maar zo?

— Wel, als magere Hein achter ons aan zit, antwoordde Hill. Hij heeft dus een afspraak met haar gemaakt?

— Vanavond om zes uur.

— Zo mag ik het horen. Nu komen we tenminste langzamerhand aan tastbare feiten.

Hood was opgewonden. Hij was opgestaan en liep druk heen en weer. Toen stond hij voor Kid stil en vroeg:

— Waar wil hij haar heenbrengen?

— Voorlopig naar Frankrijk.

— Toch zeker niet met een gewone boot op Calais?

— Nee, met zijn eigen duikboot.

— Waar ligt die?

— Dat is meer dan ik weet. Zij weet het trouwens zelf niet eens.

— Wat hebben we dan aan je mooie verhaaltje? riep Hill woedend uit.

— Als jullie me nu eens kalm lieten uitspreken, dan zouden jullie het nu weten. Ze moet zorgen, dat ze om zes uur in Goff's Oak, aan het einde van Mansfield Road is, vlak bij het station. Hij zal haar daar opwachten met zijn wagen en haar verder naar het noorden brengen, waar zijn duikboot ligt.

Instinctmatig waren de beide detectives naar de muur gelopen, waar een grote kaart hing van Londen.

Goff's Oak is een van de noordelijkste wijken van Londen. Langzaam gaat de enorme stad daar over in de voorstad. Het station, dat de inbreker genoemd had, ligt aan de zuid-oostelijke uithoek van het reusachtige cricketveld. Mansfield Road is een brede en betrekkelijke nieuwe straat, die recht op de voorgevel van dat station aan-

loopt. Aan de ene kant van de spoorlijn staan huizen, aan de andere kant, het noorden, ligt het enorme veld, waar 's zomers cricket op gespeeld wordt.

In een oogwenk hadden Hood en Hill dit gezien. Zij kwamen langzaam naar Kid toe en Hood zei, terwijl hij de inbreker doordringend aankeek:

— Als dit uitkomt, Kid en jij hebt niets verkeerd verstaan, dan wordt dit een hele goede dag voor je.

— Dat zou ik denken, zei Kid droogjes. Ik hoop er een jaartje makkelijk van te kunnen leven.

— Zou je zin hebben met ons mee te gaan en ons daar eens aan te wijzen, waar hij met zijn auto zal staan?

— Die moeite hoef ik niet te doen, want ik zou jullie niet kunnen helpen. Mira heeft het allemaal precies verteld. Ze zei tegen haar vriendin: «Hij wacht met zijn auto bij het station, aan het einde van Mansfield Road». Dat moeten jullie dus zelf verder maar uitpluizen.

— En komt zij met een taxi?

— Nee, met de trein!

— Waar stapt ze in?

— In Made Lane.

— Hoe komt ze daar?

— Met de Tube.

— Waar stapt ze in de Tube?

— Zeg, houden jullie me soms voor de gek? riep Kid verontwaardigd uit. Dacht je, dat ik alles wist? Waarschijnlijk in de buurt van de Theems. Daar woont haar vriendin, maar als ze op tijd wil zijn, moet ze al om een uur of vier weg.

— Het is goed, Kid, zei Hill kortaf. Wij zullen er dankbaar gebruik van maken.

— Kan ik soms een voorschotje krijgen? vroeg Kid, terwijl hij opstond met een knipoogje.

— Als we allebei stapelgek worden verklaard door een dokter, die zijn vak verstaat, Kid, antwoordde Hill ironisch. Als we het wild te pakken hebben, is het een andere zaak. Dan kun je komen praten.

— De zaak is, dat ik liever niet heb, dat mijn naam genoemd wordt, voor ik poen heb. Want zie je, dan zou ik er

zeker instinken, dat ik heb meegeholpen om Mira uit de handen van de Gouden Sikkkel te houden.

— Wees maar gerust, Kid. Mira valt in onze handen en dat zal niet eens zo gek veel verschil uitmaken, zei Hill dreigend. Als ze zich van de strop weet te redden, dan gaat ze toch voor minstens twintig jaartjes naar Tyburn.

— Alles goed en wel, maar mijn hachie dan? Als ik de centen heb, trek ik me voorlopig uit het openbare leven terug en ga ergens in een achterplaatsje vissen.

— Dat is een felicitatie aan de Londense juweliërs waard, zei Hill droogjes en hij greep zijn hoed, Kid, we houden je niet langer op, boy, er moet nu hard gewerkt worden. Snappen we hem, dan ben je binnen, maar heb je ons maar wat verteld, dan ben je nog niet jarig. Denk er om, Kid, jij behoort bij de jongens, die wij steeds in de gaten houden.

Maar Kid sprong op, zette zijn pet schuin op zijn kale kop, trok met een ruk zijn afzakkende broek op en verklaarde zelfbewust:

— Geen nood. Vanavond om zes uur zullen jullie mijn naam zegenen en blij zijn, dat ik geboren ben. Zo'n buitenkansje krijgen jullie je hele leven niet meer. Maak er gebruik van jongens, dat is alles wat ik jullie zeggen kan.

— Laat dat maar aan ons over, zei Hill en hij duwde de inbreker de deur uit.

In een oogwenk was het hele ingewikkelde apparaat van de politie van de Londense City in werking gesteld.

Allereerst werden al de autos van de Vliegende Brigade via hun mobilfooninstallatie opgeroepen en men bepaalde hun plaats in de reusachtige stad.

De wagen, die toevallig het dichtst in de buurt van Goffs' Oak reed, kreeg opdracht, de situatie ter plaatse op te nemen en daarvan onmiddellijk rapport uit te brengen.

Vervolgens werd bekeken, welke mannen voor deze belangrijke onderneming gemist konden worden. Het moeten er heel wat zijn, want men wilde er, als het even kon, op zijn minst bij

iedere ingang van de Tube patrouilleren, op de hele, lange weg van de Theems tot dicht bij Maden Lane.

Overal kregen de politieposten in het noorden hun instructies om vooral goed uit te kijken naar verdachte auto's. Het signalement van de vrouw, die de benedeider Waybridge gedood had, werd naar alle richtingen verspreid. Men wist vrij snel een goede foto van haar in handen te krijgen en 't werd via de televisie in heel korte tijd tot in alle hoeken van Europa overgebracht.

Natuurlijk paste Scotland Yard wel op dat ze niet de plannen van de vrouw bekend maakte. In dat geval zou het uiteraard geen nut hebben een val voor Raffles op te zetten. Zo werd dan alleen maar haar aanhouding gevraagd en niet voor de moord op Waybridge, maar gewoon, omdat zij deel uitgemaakt had van de bende van de Gouden Sikkkel en die zelfs had aangevoerd zolang haar vriend Waybridge in de gevangenis had gezeten.

Zodra zij hun werk op het bureau klaar hadden, lieten Hood en Hill de snelste auto voorkomen, die in de goed voorziene garage van de Yard stond en reden zo vlug mogelijk naar Goffs' Oak. Zij reden er vijf kwartier over, ondanks alle verkeersknopen.

Zij kwamen tot de volgende ontdekking.

Het station van de Ceintuurlijn is niet erg groot. Het is van steen opgetrokken en staat met zijn achtergevel naar het cricketveld en met zijn voorgevel naar Mansfield Road. De spoorlijn is van de straat gescheiden, deels door een heg, deels door een houten schutting. Die straat heet Savernake Road, is vrij lang en loopt in een flauwe bocht. Aan de zuid-westelijke hoek van het cricketveld is de trap naar een smalle lichtbrug, die door de bezoekers en de spelers gebruikt kan worden om over Savernake Road en de spoorbaan heen het station te bereiken.

Voor het station was een standplaats voor acht taxi's en het station had drie perrons, allemaal met twee sporen. Mansfield Road en Savernake Road vormen als het ware een reusachtige

letter V en het station ligt aan de punt van die V.

Hood en Hill hadden nauwelijks tien minuten nodig om deze situatie op te nemen. Zij kwamen ook tot de ontdekking dat het plein voor het station niet zo erg ruim was, zodat het manoeuvreren met een auto er niet erg gemakkelijk zou zijn.

In de hal keken zij de treinverbindingen na en ontdekten dat er ieder kwartier een trein uit het zuiden aankwam, terwijl er op hetzelfde ogenblik een vertrok.

Toen zij dit alles in zich opgenomen hadden en de plaatselijke toestand nauwkeurig hadden bestudeerd, werd de val uiterst voorzichtig opgezet.

Niets werd aan het toeval overgelaten, omdat men wist, met wat voor man men te doen had.

Recht tegenover de uitgang van het station lag een snackbar. Daar werden drie mannen geposteerd met uitstekende ogen, natuurlijk niet in uniform, maar in burger. Van vier uur af waren op de perrons andere politiemannen verdekt opgesteld, die Mira in het oog moesten houden.

Twee taxichauffeurs kregen opdracht hun standplaats te verlaten, en in hun plaats kwamen twee politieautos, die er precies uitzagen als gewone taxi's, maar

die daar zouden blijven staan, zonder dat een reiziger er gebruik van zou kunnen maken. En in ieder van die taxi's zat, achter de bijna dicht getrokken gordijntjes een mannetje van Scotland Yard te loeren, die vanaf dat punt het hele driehoekige plein kon overzien.

Tenslotte werden achter de schutting, vlakbij een smalle deur, die alleen door het spoorwegpersoneel gebruikt mocht worden hier en daar achter de rieten heg, niet minder dan tien agenten opgesteld naast de spoorlijn, klaar om onmiddellijk in te grijpen.

Ten overvloede stond er niet ver van het begin van de brede straatweg, die in noordelijke richting Londen verlaat, een grote en snelle politieauto, die als zodanig beslist niet te herkennen was met zes man erin. Zij zouden zich al om vijf uur in de middag verdekt opstellen in een garage vlakbij, zodat zij onmiddellijk in actie konden komen, wanneer Raffles tegen iedere verwachting in, kans zou zien om ongehinderd met zijn beschermelingen van het plein weg te komen. En dat zou al praktisch onmogelijk zijn, omdat men hem al op het perron hoopte te kunnen pakken.

De val was dus opgesteld, scherp en nauwkeurig en het wachten was alleen nog maar op de muis.

HOOFDSTUK III.

DE VLUCHT

Brand, die over zijn half gepakte koffer gebogen stond, keek op, luis-terde even en zei toen lachend tegen Raffles, die een landkaart bestudeerde:

— Tobias wil er in, geloof ik.

Inderdaad klonk er aan de andere kant van de deur een geluid alsof een of ander dier aan de deur krabbelde.

— Nu, laat hem er dan in s' hemels-naam maar in. Als hij maar niet denkt, dat hij mee mag, mijnheer Tobias.

Brand liep naar de deur van de slaap-kamer en deed die open.

Onmiddellijk sprong een prachtige Airedale Terrier kwispelstaartend naar binnen, maar hij stond plotseling stil, zodra hij de ingepakte koffer van Raffles in het oog had gekregen, die op een stoel stond. Het staartje zakte onmiddellijk en kwispelde niet meer, toen Tobias met een schuine kop en wan-trouwende ogen langzaam om de stoel heendraaide.

Ondertussen jankte Tobias zacht,

hield op met snuffelen, ging midden in de kamer zitten en keek achterdochtig van onder zijn ruige wenkbrauwen om beurten naar Raffles en naar Brand, die nog altijd bezig was met zijn koffer.

Het was al vrij laat in de middag en Raffles had reeds nu en dan al op zijn horloge gekeken. Het was bijna vijf uur, toen hij eindelijk klaar was. De hond had zich niet meer bewogen, behalve dat hij languit was gaan liggen, met zijn verstandige kop op de uitgestrekte voorpoten en terwijl Raffles steeds met zijn ogen volgde, zover dat maar mogelijk was.

— Je blijft dus bij je plan, Edward, om die vrouw uit Engeland weg te helpen?

— Ja, Charles. Wie zij dan ook is en hoe haar verleden ook geweest is, zij heeft voor mij haar leven gewaagd, zij heeft het mijne gered en het zou wel heel ondanikbaar zijn, als ik haar, nu zij zelf in groot gevaar verkeert, in de

steek liet. Zij heeft een mens gedood, al geef ik toe dat de rechters gelukkig steeds naar de motieven vragen. Die zullen haar deze keer niet van een lange gevangenisstraf redden, voornamelijk omdat zij nog heel wat meer op haar kerfstok heeft. Maar dat is niet alles. Haar eigen benedeleden zullen haar willen straffen, omdat zij de chef heeft neergeschoten, al zullen er weer anderen zijn, die haar daar dankbaar voor zijn. Zo'n man neemt altijd een plaats in, die ook een andere graag had willen bezetten. Om kort te gaan, haar leven is hier onmogelijk geworden.

— Maar waarom stapt zij niet gewoon op de trein en vertrekt?

Raffles haalde zijn schouders op en keek Brand verbaasd aan.

— Denk jij echt dat dat werkelijk zo eenvoudig zou zijn? vroeg hij toen. Vergeet je niet, dat er ijverig naar haar gezocht wordt door de politie. Dat alle stations in het oog worden gehouden en dat zij niet een vrouw is, die gemakkelijk aan de aandacht ontsnapt? Alle havens zijn ook al gewaarschuwd en zij zou al geen stap meer in haar huis kunnen doen, zonder te worden gepakt. Want ik weet heel zeker, dat ook die woning scherp in het oog wordt gehouden.

Op dat ogenblik ging de telefoon en Raffles nam de hoorn op. Hij luisterde en Brand zag, dat zijn gezicht betrok. Hij zei wat, hing toen weer op en zei langzaam:

— Dat is vreemd.

— Wat is vreemd? Wie was dat?

— Mira. Zij vertelde mij juist dat zij, tegen mijn raad in, een uur geleden naar haar huis is gegaan, om daar nog wat juwelen en geld op te halen, dat daar in een verborgen hoekje lag, omdat zij anders letterlijk straatarm het land zou hebben moeten verlaten.

— Dus ze is gepakt? vroeg Brand levendig.

— Ze is niet gepakt en dat is juist het gekke. Ik weet zeker, nogmaals, dat de politie haar huis bewaakt. Waarom hebben zij haar dan niet direkt gearresteerd?

Hij bleef even peinzend voor zich

uitkijken, maakte toen een ongeduldige beweging en besloot:

— Misschien hebben ze even niet opgelet. Of zou het soms...

Hij maakte de zin niet af, maar zijn gezicht kreeg een harde, vastberaden uitdrukking, terwijl hij zijn koffer greep.

Onmiddellijk vloog de hond op en begon erbarmelijk te janken.

— Nee, Tobias, je moet thuis blijven, zei Raffles. Wij kunnen je werkelijk niet gebruiken. Alles is toch in orde, Charles?

— Alles. Henderson wacht in Southwold op ons.

— Ja, zoals afgesproken. Vanmorgen is hij met de trein vertrokken. Hij moet er nu ongeveer zijn, lijkt mij.

— Op stap dan. Er is geen tijd te verliezen, want als Mira ons niet op de afgesproken plaats vindt, zal alles misschien mislukken.

Brand had ook zijn koffertje gegrepen en de twee mannen wilden de kamer uitgaan, maar de hond jankte zo erbarmelijk en scheen hun zo vastberaden de weg te willen versperren, dat Raffles, half boos, half lachend zei:

— Ga dan in 's hemelsnaam maar mee, Tobias. Maar gedraag je fatsoenlijk, of ik gooi je onderweg de auto uit.

De hond had direkt begrepen, dat hij mee mocht en sprong uitgelaten met alle vier zijn poten tegelijk in de lucht, schel keffend van blijdschap.

Voor de deur van het kleine huis in Cromwell Street stond de auto van Raffles al klaar. Het was een van de nieuwste wagens van de grote avonturier, voorzien van een paar uitvindingen en verbeteringen, die hem bijzonder geschikt zouden maken voor het gebruik door Raffles.

Daarvoor was de auto naar de experimentele fabriek van General Motors gestuurd. Deze fabriek experimenteert met allerlei nieuwe vindingen op autobebied. Maar Raffles had, als Lord William Aberdeen, voor elkaar weten te krijgen, dat een paar van deze vindingen als proef in zijn wagen werden aangebracht, zodat deze daardoor wel een van de merkwaardigste auto's ter we-

reld was geworden. Maar Raffles, die zelf een uitstekende monteur was, had ook niet stil gezeten en zelf ook nog een paar verbeteringen aangebracht.

Zo was het, bij voorbeeld, mogelijk door een klein verborgen knopje het nummerbord te veranderen, zowel de cijfers als de letters. De wagen was van extra plaatstaal met een automatisch te openen dak. Onder de banken waren wat bergruimten, waar heel wat in kon worden opgeborgen en die zo goed afgesloten konden worden, dat niemand de kastjes zou kunnen vinden, die er niet van op de hoogte was. Maar misschien was het beste van de wagen wel zijn grote snelheid en zijn voortreffelijke wegligging. Overigens zag hij er van buiten als een standaarduitvoering uit.

Een heel oude bediende hield de wacht bij de wagen.

— Gaston, zei Raffles tegen de oude man, wij vertrekken. Ik weet beslist niet, hoe lang wij wegblijven, maar je hoeft je in geen geval ongerust te maken. Tegen bezoekers kun je zeggen, dat wij, voor zover je weet, naar mijn landgoed in Norfolk zijn gegaan om te jagen.

De oude bediende knikte zwijgend en de auto reed weg. Tobias was er het eerste ingesprongen en had zich een plaatsje verzekerd op de voorbank naast Raffles. Zijn schrandere ogen glinsterden van blijdschap en het korte stompje staart scheen maar niet tot rust te willen komen.

Gelukkig had Raffles geluk en als hij met de verkeersagenten een afspraak had gemaakt, om hem iedere vertraging te besparen, dan had hij niet vlugger voorbij de kruispunten kunnen komen. Om ongeveer kwart voor zes reed de auto, vaart minderend, langs de brede Mansfield Road.

Brand, die in de wagen schuin achter Raffles zat, met de koffers naast zich, zag dat het gezicht van zijn vriend strak stond en dat zijn wenkbrauwen gefronsd waren. Hij keek langzaam van links naar rechts en remde nog meer af. Daarna sloeg hij, inplaats van regelrecht naar het station te rijden, dat men in de verte al kon zien, een zijstraat in,

die hem naar de Savernake Road moest brengen, naar de straat dus, die met met een blauwe boog met de spoorbanen meelep en ook op het stationsplein uitkwam.

— Waarom rijdt je zo langzaam? vroeg Brand verbaasd. En waarom volg je Mansfield Road niet?

— Ik weet het zelf eigenlijk niet goed, Charles, maar ik voel me helemaal niet gerust. De zaak is, dat ik...

Plotseling stopte Raffles want Tobias was onder het rijden over de rand van de wagen gewipt en naar de spoorbaan gelopen, die, zoals men zich zal herinneren, gedeeltelijk door een heg, gedeeltelijk door een houten schutting van meer dan manshoogte van de straat gescheiden is.

Er was zo goed als geen verkeer op de weg en de twee mannen hoorden duidelijk hoe de hond kwaadaardig gromde, terwijl hij snuffelend en met zijn neus op de grond, langs de voet van de schutting liep en er nu en dan tegenop ging staan. Het was duidelijk, dat de hond zenuwachtig en nijdig was.

Brand wilde iets zeggen, maar Raffles legde hem met een snelle wenk het zwijgen op en floot de hond, die pas terug kwam toen Raffles hem streng had toegeroepen.

Hij ging met zijn voorpoten tegen de zijkant van de wagen staan en keek Raffles vragend aan en zelfs een beetje verwijtend. Toen sprong hij weer over het portier en ging als een nijdige, oude heer, weer op de voorbank liggen, maar keek nog eens woedend naar de schutting.

Raffles trok de wagen weer op en sloeg de eerste de beste zijstraat in.

— Wat doe je nu weer? riep Brand verbaasd.

— Ik geloof, dat ik onder deze omstandigheden het beste doe, Charles, antwoordde Raffles kortaf. Heb je op de hond gelet?

— Natuurlijk.

— Wat dacht jij daarvan?

— Hij scheen iets verdachts achter de schutting te ruiken.

— Hij rook vijanden, Charles. Kijk niet zo verbaasd. Ik vermoedde iets

dergelijks al half en half toen Mira mij opbelde en vertelde, dat zij zomaar haar huis in en uit had kunnen lopen. Natuurlijk, zij was het lokaas en daarom liet men haar voorlopig met rust.

Brand gaf een kreet van schrik.

— Niemand wist toch iets van onze plannen af, riep hij uit.

— Dat dachten wij, maar wij zullen ons wel vergist hebben. Een van de kerels heeft waarschijnlijk de afspraak met Mira afgeluisterd, ofschoon het mij een raadsel is, hoe dat kon. Het is nu niet de tijd, om daarover na te denken. Luister goed, Charles, want wij hebben nog maar vier minuten. Je stapt zo snel mogelijk uit en je gaat met andere reizigers het station binnen. Ze zullen jou niet zo vlug herkennen. Je probeert Mira onmiddellijk op te vangen en haar te waarschuwen. Natuurlijk ga je niet de hoofdingang meer uit, want dan kun je net zo goed regelrecht naar een politiebureau gaan, maar je brengt haar over de spoorlijn heen, achter de trein om en over het emplacement naar de kolenopslagplaats, die daar is. Er staat een grote loods bij. Die bergplaats is door een schutting gescheiden van de weg. Die schutting is afgezet met prikkeldraad. Ik laat het aan jou over, om er met Mira overheen of dwars doorheen te komen. Maar ik reken er op, dat het lukt. Neem wat bruikbare instrumenten mee. Het is nog klaarlichte dag en het zal moeilijk zijn, maar ik reken op je. Ik zal zorgen, dat ik met de auto aan de andere kant van de schutting sta. En denk er wel aan, dat iedere seconde kostbaar zal zijn.

Raffles keek op zijn horloge en zei:

— Vlug nu, want over twee minuten komt de trein binnen. Langs een omweg zal ik het station kunnen vermijden. Vermoedelijk krioelt het er van politiemensen.

Brand had snel wat instrumenten uit zijn koffer gehaald, zoals een draadknipper, een kleine, sterke nijptang en een schroevendraaier, een metaalzaagje en een eind touw en sprong van de auto, terwijl die langzaam reed.

Onmiddellijk daarna trok Raffles snel weg, sloeg weer een zijstraat in en de auto verdween uit het gezicht. Brand kwam tot de slotsom, dat hij door Raffles onverwachts voor een heel moeilijk, misschien wel onoplosbaar vraagstuk was geplaatst.

Hij had zijn grijze hoed opgezet en liep met een twintig of dertig andere reizigers kalm het station in, zonder dat er iemand op hem scheen te letten juist op hetzelfde ogenblik, dat de trein met een hevig gerammel van ijzer en gesis van stoom onder de overkapping kwam aanrijden.

Hij ging zo staan, dat Mira hem gauw zou moeten zien, als zij uit het raampje keek, wat zij zeker wel zou doen. En weer was het geluk hem gunstig, want inderdaad stond Mira met een bleek gezicht voor een raampje en hij gaf haar onmiddellijk een teken, dat zij moest blijven waar zij was.

Toen rende hij naar de wagen en de trein stond nog niet stil of hij had de deur open getrokken en sprong bij haar in de coupé. Hij trok het portier direct weer dicht en beval vlug, op gedempte toon:

— Er is gevaar. Het is een groot geluk dat je in de eerste klas zit, Mira. Je bent hier helemaal alleen, zie ik.

— Dat had Raffles mij zo gezegd, zei zij vlug en zacht.

— Goed zo.

Brand had het portier aan de andere kant al open gemaakt en hielp haar uitstappen. Zij vroeg niets, begrijpend, dat er iets gebeurd moest zijn. Zonder iets te vragen, liep zij vlug naast Brand over de rails en de stapels dwarsliggers heen.

Het was een emplacement met zes sporen en natuurlijk werd het tweetal op die tamelijk lange weg gezien.

Reizigers stonden wel een beetje verbaasd en een rangeerder riep iets tegen hen en zwaaide woedend, maar zij bleven vlug doorlopen, tot zij verdwenen waren achter de reusachtige hoop kolen.

— Wat moeten wij nu doen? Waar is Raffles? vroeg de vrouw nu, terwijl zij Brand met een bleek gezicht aankeek.

— Het spijt mij heel erg, madame, maar ik zal u moeten verzoeken, over of door die schutting heen te gaan, want Raffles staat daar achter en wacht op ons. Men heeft blijkbaar uw afspraak met hem afgeluisterd, althans mijn vriend beweert, dat de hele omgeving van het station letterlijk krioelt van de agenten in burger en rechercheurs.

Mira maakte een beweging van schrik.

— Als dat zo is, zei zij hees, toen zij bij de schutting stonden, dan ben ik verloren. De jongens zullen mij nooit vergeven, wat ik gedaan heb en als ik in hun handen val, dan is het met mij gedaan. Alice reken daar maar op, zal daar wel voor zorgen. Zij haat mij.

Alice Brix was de vrouw, dat wist Brand heel goed, die de neergeschoten bendeleider had willen veroveren en die Mira steeds als een indringster, een gevaarlijke rivale had beschouwd. Raffles had het schepsel een paar dagen gevangen gehouden, maar daarna had hij haar weer vrij gelaten, omdat hij niet wist wat hij met haar moest doen en de politie niet in de zaak wilde betrekken. Zoals de zaken nu stonden en bekeken van het standpunt van Mira, was het nog maar de vraag, of Raffles, door zo edelmoedig te handelen, goed had gedaan.

De twee vluchtelingen waren intussen langs de schutting gelopen naar een plek, waar zij verborgen waren achter de reusachtige hoop kolen en de loods, zodat zij van het perron af, niet gezien konden worden.

En zij waren daar net op tijd, want hetzelfde ogenblik floot de locomotief van de trein oorverdovend en rammelelend kwamen de grote wagons in beweging.

Als zij nu gezien werden door een politiemán op het perron, dan was natuurlijk alles verloren.

En Brand begreep dat hij zeer snel zou moeten handelen. Hij vond heel vlot een deur in de schutting, die aan de binnenkant gesloten was met een zwaar hangslot, door twee stevige krammen en een roestige grendel.

Die deur zou hij open moeten krijgen, want de schutting was wel twee

meter hoog en bovendien stond er een afsluiting van prikkeldraad op, die bijna een meter hoog was en er natuurlijk voor moest zorgen dat mensen, die graag zonder spoorkaartje reizen, er niet overheen zouden klimmen.

De deur was zeker in geen jaren gebruikt, want het ijzerwerk was zwaar verroest en Brand moest de zware grendel met een Engelse sleutel terugslaan. Hij was er net mee klaar, toen een barse stem, vlak bij hem, riep:

— Wat moet dat? Wil je daar wel eens mee ophouden?

De spreker was een stoker, een soort Goliath, zwart als een neger, die waarschijnlijk op weg was naar huis en zich eerst in de loods wilde wassen.

Hij kwam tegelijkertijd dreigend naar Brand toe, die bliksemsnel zijn brownning uit zijn jaszak trok, Mira het wapen in de hand drukte en kalm zei:

— U schiet, als hij nog een kik geeft, of een stap dichterbij komt. Er zijn machinisten genoeg in Engeland. Aarzel dus geen seconde en schiet als het moet deze schreeuwer overhoop.

Mira wist, dat Brand een grapje maakte, dat hij het nooit goed zou vinden dat zij schoot. Maar zij wist zo'n dreigend gezicht te zetten, haar vinger klemde zich zo vastberaden om de trekker, dat de stoker onder de laag kolengruis, op zijn gezicht verbleekte en roerloos met wijddopen mond bleef kijken hoe Brand de steel van de Engelse sleutel in een van de krammen stak en deze met geweld uit het hout wrong, zodat het hangslot geen dienst meer deed.

De deur was open.

— Geef u mij dat dingetje nu maar weer terug, zei Brand kalm, toen hij door de kier had gekeken en de grijze wagen van Raffles met lopende motor had zien staan.

Brand liet de brownning in zijn zak glijden en van dat ogenblik maakte de reus gebruik, op hem toe te springen.

Maar Brand was hierop verdacht en het bleek voor de zoveelste keer, dat een geoefend bokser, ook al is hij een hoofd kleiner dan zijn tegenstander, altijd de

baas is van een sterke kerel, die de meester is.

De goliath werd tegen zijn kin geraakt en sloeg tegen de grond. Hij begon te brullen, terwijl Brand en Mira door de open deur de smerige straat inrenden, die achter het emplacement liep.

Raffles had het achterste portier al geopend en Mira en Brand sprongen in de wagen, op hetzelfde ogenblik, dat schreeuwend en met dreigende gebaren

een paar spoorwegmensen door de open deur kwamen rennen.

De auto nam als het ware een sprong en schoot de straat af, naar het noorden.

Vijf seconden later kwam een politieauto de scherpe bocht achter het station om.

— Daar gaan zij! brulde de stoker, die op een woedende stier leek en hij wees naar de verdwijnende grijze auto.

De achtervolging was begonnen.

HOOFDSTUK IV.

INGESLOTEN I

Raffles had doorgaans wel iets voor op alle achtervolgers in zijn eigen land, want hij kende niet alleen het reusachtige Londen, maar ook de omgeving van de stad en alle wegen, honderden mijlen in de omtrek, op zijn duimpje. Hij had een zeldzaam geheugen voor plaatselijke situaties en de kleinste weg, als hij die maar een keer gezien had, stond gewoon in dat ijzeren geheugen gegrift.

De grote grijze wagen zoemde regelmatig terwijl hij met negentig mijl over de weg vloog, die hier nog allesbehalve ideaal was en uit ongelijke klinkers bestond.

De auto van Raffles had echter snel dit gedeelte achter zich gelaten en reed nu over de brede, gladde asfaltwegen van de voorstad.

De huizen begonnen spaarzamer te worden en tegelijkertijd werden zij ook lager, doken zij meer weg tussen groen en bloemen.

Mira was op de achterbank neergelaten, doodsbleek en zonder te durven kijken. Zij was bang ieder ogenblik de zware hand van een politieagent op haar schouder te voelen.

Maar toen de auto tien minuten had gereden, durfde zij eindelijk om zich heen kijken. Van de politieauto, die met levensgevaar het eerst de scherpe bocht had genomen, was op dat ogenblik niets meer te bespeuren.

Zij leunde voorover en keek op de snelheidsmeter. Die wees op dat ogen-

blik iets meer dan 140 Km. per uur aan.

En zij konden die snelheid rustig volhouden, want de meeste grote verkeerswegen in Engeland zijn ware racebanen, zonder kuilen en zo glad als een biljartlaken. Bijna zonder vaart te verminderen, raasde de auto door het plaatsje Waltham Abbey en nog steeds was er geen achtervolging te bespeuren.

Toch wist Brand maar al te goed, dat ook de politie over hele snelle wagens beschikte. Zou er misschien een ongeluk met de politieauto gebeurd zijn?

Zij bleven als maar auto's inhalen, ofschoon die hard genoeg reden en telkens verwisselde Raffles voor alle zekerheid het nummerbord.

Terwijl hij strak de weg in de gaten hield, bedacht hij, dat in het gesprek met Mira, de dag tevoren, geen plaats van bestemming was genoemd en de luistervink had dit dus ook onmogelijk aan de politie kunnen overbrengen. Het enige, wat zij wist, was, dat de vluchtelingen Londen langs een van de wegen naar het noorden zouden verlaten. En dat zij zouden proberen de kust te bereiken.

Het was dus zo goed als zeker, dat men nu al telefonisch alle politieposten, die maar in aanmerking kwamen op de hoogte had gebracht. Ieder ogenblik zouden zij op iets onverwachts kunnen stuiten.

Er waren agenten, ook op het platte-

land, die wel heel vlug van hun vuurwapens gebruik maken en zelfs een stukgeschoten band zou bij deze snelheid onherroepelijk een buiteling en waarschijnlijk de dood betekenen.

Er ging bijna een uur voorbij zonder dat Raffles vaart hoefde verminderen en hoe vaak Mira ook omkeek, zij zag geen enkele auto.

Maar om ongeveer zeven uur bleek maar al te duidelijk, dat de vluchtelingen nog lang niet veilig waren, want in een plaatsje, eigenlijk niet meer dan een gehucht, deed de veldwachter zo waar een heldhaftige poging, de auto te laten stoppen, door midden op de dorpsweg te gaan staan met zijn hand omhoog.

De plichtsgetrouwe veldwachter had nog net de tijd, opzij te springen en zijn vege lijf te redden. De auto suisde hem als een meteor voorbij.

Maar hieruit bleek toch duidelijk dat hier overal in de buurt, zelfs in de kleinste gehuchten, de politie gewaarschuwd was.

En over tien minuten zou men een grote stad bereiken, waar het nog heel wat moeilijker zou zijn, aar de klauwen van de politie te ontsnappen.

In een grote stad kan men nu eenmaal deze snelheid onmogelijk handhaven, zonder gevaar te lopen ongelukken te veroorzaken.

Kort nadat zij het gehucht gepasseerd waren verliet Raffles dan ook de brede rijksweg en sloeg een zijweg in, die hij goed kende en die een zestig kilometer verder weer op een andere, voorname weg uitkwam, die langs de kust liep, tot aan Southwold. En de kust moest Raffles zo vroeg mogelijk tot iedere prijs trachten te bereiken, want die alleen kon redding brengen.

Hier zouden zij heel gauw als een rat in de val opgesloten zitten, want het aantal steden werd steeds talrijker en achter hen moest ergens een half dozijn politieauto's door het land razen, ieder langs een andere weg.

Het is waar, dat hij verscheidene malen het nummerbord kon veranderen, maar daar kwam toch eens een einde aan. Er waren een tiental combinaties

te maken en dat was voor gewone omstandigheden ruimschoots voldoende, maar niet, nu zij het wild waren, dat werd opgejaagd en dat overal moest opvallen door zijn enorme vaart.

Omstreeks half acht, toen het al iets donker begon te worden, reden zij op een punt van de weg, dat tamelijk hoog lag en van de lange heuvel, waar zij nu overheen reden, konden zij ver de omtrek overzien.

Dat had zijn voordelen, maar ook een nadeel, want de wagen stak scherp af tegen de lucht en was op een afstand van wel vijf mijl met het blote oog te onderscheiden.

Ook dit had Raffles geweten, maar er bleef hem geen andere keuze. Terug kon hij nu niet meer en het zou zelfs heel moeilijk zijn, op deze weg met zo'n grote wagen behoorlijk te draaien.

Wat verder liep de weg uit op een andere, bredere, die uit het zuiden kwam, en zij waren nog voor het kruispunt, toen Raffles zag, dat een grote zwarte wagen met een enorme snelheid dichterbij kwam.

Hij klemde zijn tanden op elkaar, om eerder het kruispunt te bereiken dan die verdachte auto en de wagen schoot als een pijl vooruit.

— Neem je geweer, Charles! riep Raffles. Probeer een band stuk te schieten, daar is de politie!

Zonder iets te vragen bukte Brand zich, klapte een lang en smal luikje open in de rugleuning van de voorbank, haalde uit het kastje een karabijn, die hij snel en met zorg begon te laden. Het was een Mauser en Brand wist uitstekend met het wapen om te gaan.

Met piepende banden, gierde de auto de bocht om, nog geen dertig meter voor de politieauto, waarvan de bestuurder onwillekeurig vaart had geminderd uit angst, binnen een paar tellen boven op de andere wagen te zitten.

Onmiddellijk knalden de schoten uit de politierevolvers en Mira liet zich van de bank glijden en hurkte op de bodem van de auto, terwijl Brand op de bank knielde en zo goed en kwaad als het ging bij het deinen van de wagen aanlegde en zorgvuldig milkte.

Een van de detectives schoot een kogel door zijn geruite pet, maar toen vuurde hij zelf ook.

Men hoorde een geluid als een kanon-schot, de politieauto slingerde over de weg, raakte een boom, scheen te stijgen, schoot toen schuin de weg over en kwam op zijn kop in het bouwland terecht.

Brand zag er overal blauwe gedaanten uitkruipen als maden uit een kaas, zoals hij lachend in zichzelf opmerkte en tevreden haalde hij het magazijn uit de karabijn en sloot het wapen weer weg.

Maar tien minuten later gebeurde er iets, dat veel erger was, bijna een ramp. Want Brand, die nog eens achterom had gekeken, zag een vers, vochtig spoor op de kurkdroge weg en schreeuwde verschrikt:

— Stop eens, Edward!

Raffles remde dadelijk en Brand stapte uit, liep om de wagen heen en riep woedend:

— Die schurken. Ik was er al bang voor, zij hebben de benzinetank lek geschoten.

Hij had heel snel het kogelgaatje gevonden, waar inderdaad met een vrij dik straaltje de kostbare benzine uitgutste.

Raffles had een blik op de benzine-meter geworpen. Er zaten nog hoogstens een paar liter benzine in de tank. Er stonden nog twee jerry-cans in de wagen, maar eerst moest dat lek dicht gemaakt worden.

En het kon onmogelijk gesoldeerd worden, zelfs al tapte men de benzine tot de laatste druppel af, want met de gloeiend hete soldeerbout bij de benzinetank, zou de tank uit elkaar springen en dan viel er aan een reparatie helemaal niet meer te denken, afgezien nog van de grote gevaren.

— Stop het gaatje maar dicht met poetskatoen en plak er een repje bandenrubber en isolatieband over.

Snel deed Brand het reparatiedoosje open, vulde het gat zo goed mogelijk op met dat poetskatoen en plakte daar overheen een reep rubberband, die hij tenslotte met een groot stuk isolatieband bedekte. Het zou wel niet lang

houden, maar het moest maar voorlopig.

Uit een naburige villa waren een paar mensen komen aanlopen, die nieuwsgierig toekeken. Brand had hen dolgraag willen weggagen, want hij begreep maar al te goed, dat die mensen zeker onder-vraagd zouden worden, voor er een kwartier verlopen was. Maar dat ging nu eenmaal niet, en men moest het maar accepteren.

Terwijl Brand hiermee bezig was, legde Mira de hand op de arm van Raffles, die met opeengeklemd kaken toekeek en zei zachtjes smekend:

— Laat mij maar achter. Je kunt zelf heel goed in veiligheid komen Raffles, dat weet ik. Je hoeft je auto maar op te offeren, en je kunt gemakkelijk ergens op de trein stappen, maar laat mij dan aan mijn lot over.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles kalm. Ik heb gezegd, dat ik je naar Frankrijk of ergens anders heen zou brengen en dat zal ik doen ook. En als wij het onderspit moeten delven, dan zullen wij het met zijn drieën doen.

De vrouw gaf een geluid, dat veel op een snik leek en zei met gebogen hoofd:

— Ik vervloek de dag, waarop ik in je leven ben gekomen, Raffles. Ik heb je alleen maar ongeluk aangebracht en jij vergeldt het mij door je leven voor mij in gevaar te stellen. Hoe zal ik je ooit kunnen belonen?

— Door je leven totaal om te gooien, Mira, antwoordde Raffles eenvoudig. En dat kun je best, want je hebt wilskracht en je hebt talenten. Gebruik die op een betere manier, dan zijn wij volkomen kiet.

Zij keek hem met een treurige glimlach aan, en zei:

— Terwijl er op je geschoten wordt, alsof je een gevaarlijke, gemene misdadiger was.

— Spreek er niet meer over, Mira, diezelfde kogels hadden ook jou kunnen treffen. Ben je klaar, Charles?

— Ja, ik ben klaar. Zal ik de tank vullen?

— Gooi de jerry-cans er maar in leeg, meer hebben wij niet. Ik hoop, dat wij

daarmee aan de kust kunnen komen.

Vlug goot Brand door de trechter de benzine in de tank en toen reed de auto weer verder, nagestaard door de villa-bewoners, die vruchteloos hadden geprobeerd een gesprek aan te knopen.

Enige minuten later kwamen zij bij een dorp en daar had de politie een ketting dwars over de weg gespannen.

Raffles zag hem nog net op tijd om een dwarsweg te kunnen inslaan, vol met karresporen, waar twee auto's elkaar onmogelijk hadden kunnen passeren.

Op die weg werden zij over een afstand van een paar honderd meter gevolgd door een dappere agent op een motor, maar die moest zijn achtervolging heel gauw staken, omdat hij in de diepe sporen vastliep.

Gelukkig liep dit pad wat verder uit op een vrij bruikbare grindweg, maar zelfs Raffles moest nu erkennen, dat hij niet precies wist, waar hij was, want zulke heidepaden had hij met een auto nog nooit hoeven te volgen.

Maar in ieder geval gingen zij in noordoostelijke richting en dat was de hoofdzaak. De weg was hier zo volkomen verlaten, dat het net was alsof ze in een woestijn reden. Het begon al donker te worden, toen de auto door een plaatsje suisde, dat waarschijnlijk Halstead was en daar verwachtte men hen blijkbaar helemaal niet, tenminste zij konden er onbelemmerd doorheen rijden.

In een grote boog reed Raffles om Ipswich heen, een grote stad, niet veel kleiner dan de zusterstad Norwich.

En niet ver van deze plaats werd de arme auto door zijn noodlot achterhaald. De benzine had het poetskatoen doordrenkt, het stukje rubber en de isolatieband hadden natuurlijk de zaak niet vast kunnen houden en met een soort zucht gaf de wagen het op, niet ver van een van de voorsteden.

Het was toen al zo goed als helemaal donker.

Met de hulp van twee boeren, die voorbij kwamen, duwden zij de auto

naar de garage van een herberg naast de weg en lieten hem daar staan.

Raffles keek voor het laatst nog eens naar de trouwe wagen, die hij misschien nooit meer zou terug zien, greep zijn koffer, Brand deed hetzelfde en toen liep het drietal vlug in de richting van de stad, terwijl Tobias vrolijk blaffend voor hen uitrende, dolblij over dit uitstapje.

Zij hadden ongeveer een kwartier zwigend langs de donkere weg gelopen, tussen de twee rijen hoge bomen, toen ze van de kant van de stad een auto hoorden naderen.

Grote lichten werden zichtbaar. Onwillekeurig stonden zij stil. Zou het een politieauto zijn, die op patrouille was? Nee, het bleek een vrachtauto te zijn, een vooroorlogse Morris, maar nog kitig en vrij snel.

Raffles had zijn hand opgestoken en de bestuurder, een man van een jaar of vijftig, stopte verbaasd.

— Is je auto leeg, chauffeur? vroeg Raffles.

— Zo leeg als het maar kan.

— Heb je een bepaald doel?

— Dat heb ik, ik moet naar Orford.

Orford was een heel klein plaatsje aan de kust, dat Raffles heel goed kende. Het lag aan een tamelijk diepe baai, Hollesley Bay genaamd.

Raffles keek even naar het onnozele gezicht van de man en vroeg toen:

— Wil je ons meenemen, voor een pond sterling per persoon?

De man floot zachtjes, knipoogde op een vreemde manier en zei afgemeten:

— Dat is een mooi bedrag. Gekke plaats, Orford, om naar toe te gaan om half negen 's avonds. Maar een pond is een flinke duit. Geldt dat hondje ook voor een persoon?

— Een pond voor de hond ook.

— Stapt maar in, zei de man kortaf. Maar wacht even, bij zulke gelegenheden heb ik de munt liever vooruit.

— Betaal, Charles, zei Raffles kortaf en hij hielp de zwigende Mira met instappen en een plaatsje te vinden in de gesloten bak van de vrachtauto.

HOOFDSTUK V.

DE DRANKSMOKKELAARS

Krakend, steunend en zuchtend trok de Morris op.

Op ongeveer een kwartier van Norwich knarsten plotseling de remmen en de auto stond stil. Ergens in de duisternis klonk een barse stem, die iets scheen te vragen, zonder dat zij konden horen wat het precies was, maar daarna klonk heel duidelijk het lijzige antwoord van hun chauffeur:

— Of ik een auto, een grijze auto met drie mensen gezien heb? Nee, maat daar kan ik je niet aan helpen. Nou, je kon wel goeien avond zeggen. Denk je, dat ik voor mijn plezier deze lijkist weer op gang probeer te krijgen?

Mira had met een krampachtig gebaar Raffles bij de arm gegrepen. Haar adem stokte. Hij voelde haar vingers trillen. Natuurlijk was het politie, die de chauffeur tegengehouden had. Begreep, of wist die onnozele hals iets?

Dat is er nooit uitgekomen, maar het staat vast, dat de auto een seconde later met een soort gegrom weer in beweging kwam en verder reed, in de lauwe duisternis van de juliavond.

Een paar keer deed Brand voorzichtig de lage achterdeurtjes open en keek naar buiten. Er was niets te zien, behalve de spookachtige gedaanten van kromme wilgen langs een smalle binnenweg, of de hoge, statige omtrekken van populieren langs een bredere verkeersweg.

De tocht duurde bijna anderhalf uur

en toen drong plotseling de zilte lucht van de zee binnen door de kieren van de oude vrachtauto.

Plotseling stond de auto stil, schijnbaar midden op de weg.

Er was niets anders te horen dan het verre ruisen van de branding op de klippen. De vloed zou binnen een uur komen opzetten.

Zij hoorden hoe de chauffeur om de auto heenliep, iets in zichzelf bromde en toen de deurtjes openmaakte met de woorden:

— Neem me niet kwalijk, lui, maar nu zal ik jullie moeten verzoeken om uit te stappen. Ik kan je niet verder meenemen. Ik moet hier zijn.

Raffles stak het hoofd naar buiten en keek om zich heen. Hij kende de plek heel goed en wist precies waar hij was.

Van dit punt af begon de weg heel langzaam te dalen tot aan het plaatsje Orford, een heel eenvoudig vissersdorp, maar dat zich mag verheugen in het bezit van een prachtige baai.

Links verrees, somber en dreigend, het overschot van wat eenmaal een trotse burcht was geweest, van een trouwe volgeling van de ongelukkige Karel II, maar dat al meer dan vijfenzeventig jaren niet meer bewoond werd en in een vervallen staat verkeerde.

Er huysden alleen torenvalken, zeezwaluwen en muizen, zelfs op dit plekje had de natuur ervoor gezorgd, dat de

ene partij de andere in evenwicht hield. Een hoge muur, hier en daar tot op de helft afgebrokkeld en meer dan anderhalve meter dik, scheidde het oude slot, waar 's zondags en op vrije dagen de jeugd van Orford krijgertje en verstopertje speelde, van de smalle weg naar het vissersplaatsje, waarop maar heel zelden een auto kwam.

Raffles kon dan ook niet begrijpen, wat de chauffeur hier te zoeken had en hij vroeg zacht:

— Wil je ons niet meenemen tot Orford? Wij kunnen daar misschien wel een wagen huren, waarmee we verder kunnen.

— Het spijt mij heel erg, mijnheer, maar dat zal niet gaan, zei de man hoofdschuddend. Ik ben hier besteld. Ik ben al vijf minuten te laat. Ik moet hier een vrachtje inladen.

Raffles keek de man een ogenblik onderzoekend aan. En hij kwam tot de ontdekking, dat hij nog zelden zo'n onnozel gezicht had gezien, zonder ook maar het geringste sprankje menselijk vernuft.

En plotseling stootte hij Brand aan en zei heel zacht:

— Er zal niets aan te doen zijn, wij zullen moeten uitstappen. Er is iets aan de hand op deze plek en ik geloof, dat ik het half en half begrijp. Het is maar beter, dat wij ons uit de voeten maken. Madame, mag ik zo vrij zijn, u de hand toe te steken?

Raffles was al op de grond gesprongen en hij hielp Mira uitstappen. Zij scheen ongerust te zijn en haar gezicht was bleek, toen ze om zich heen keek en de duisternis met haar blikken probeerde te doorboren.

— Waar zijn we hier ergens? vroeg ze zacht.

— Ongeveer een half uur van Orford af.

— Maar dan zijn wij nog heel ver van Southwold af.

— Dat is zo, als we het lopend moesten doen. Ik hoop echter, dat wij beneden een auto zullen vinden en als die er niet is, zal er wel een trein gaan. Het is waar, dat wij op deze manier te laat zullen komen en mijn brave reus, die ons

wacht, zal zich ongerust maken, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen.

— Geloof u niet, dat er ook in Orford politie zal zijn? vroeg de vrouw angstig?

— Misschien. Maar in ieder geval is het maar een klein plaatsje en men zal het politiecorps wel niet versterkt hebben. Als wij ons verspreiden, zullen wij niet zo gauw in de gaten lopen. Ik heb in mijn koffer voldoende, om je althans in de duisternis onkenbaar te maken, Mira. Maar nu vooruit, want wij hebben hier niets meer te zoeken. De chauffeur van de auto was heel rustig op een mijlpaal gaan zitten, haalde een pijp voor de dag, stopte hem en wilde hem aansteken, maar bedacht zich plotseling en deed met een verschrikte beweging de lucifer weer in het doosje.

— Heb je dat gezien, Charles? vroeg Raffles zacht.

— Ja, hij durft geen licht te maken.

— Begin je het te begrijpen?

— Smokkelaars? vroeg Brand, fluis-terend.

— Natuurlijk, niets anders. Zij hebben deze sukkel in dienst genomen, omdat hij ongevaarlijk is en niet eens weet, wat hij moet doen.

— Maar hoe komen zij er bij, om hem hier te laten wachten, vroeg Brand verbaasd. Als het werkelijk smokkelaars zijn, zullen zij toch niet het lef hebben, met hun kisten, vaten en zakken door Orford te trekken? En voor zover ik nu weet, is dit de enige weg.

Maar Raffles schudde zijn hoofd en zei glimlachend:

— Er is er nog een? Maar die is veel moeilijker te vinden. Ik geloof, dat ik hem ken. Maar het is beter, dat wij niet met die kerels in aanraking komen. Laten wij liever zo snel mogelijk het dorp zien te bereiken. Als er geen trein loopt naar het noorden, dan moeten wij het met een auto zien te doen. Maar naar Southwold moeten wij!

De twee mannen hadden hun koffers op hun schouders getild en zonder zich verder om de eigenaar van de vracht-auto te bekommeren begonnen zij de smalle weg naar Orford te volgen.

Zij konden niet erg lopen, want het

was op dit punt stikdonker en rechts was de weg alleen maar door dunne paaltjes met ijzerdraad gescheiden van een diep ravijn, beplant met denpen, waarin men een lelijke, misschien wel dodelijke tuimeling zou kunnen maken.

Zij hadden zeker nóg geen tien passen gedaan, toen er aan hun linkerhand iets leek te kraken, alsof een oude deur plotseling openvloog. Onmiddellijk riep Raffles, door zijn instinct gewaar-schuwd:

— Mira red je! Wij zijn overvallen!

Toen liet hij zijn koffer vallen en trok hij zijn revolver. Een paar keer schoot hij in de richting van de zachte, vloekende stemmen.

Een harde schreeuw van pijn was het antwoord en hij hoorde een lichaam vallen.

Toen werd er plotseling een verblindend licht op hem gericht, voor een kort ogenblik en hij kon zien hoe Brand door een hevige slag met een ijzeren staaf bewusteloos neerstortte en bleef liggen waar hij lag, aan de voet van de oude muur, dicht bij een kleine deur.

Verblind door het plotselinge, felle licht in zijn ogen, schoot Raffles nog een paar keer, maar met geen ander resultaat dan dat hij de kogels tegen de oude stenen hoorde ketsen.

Een paar mannen sprongen met hun volle gewicht op hem. Hij sloeg er twee neer, maar miste de derde, die hem met een enorme kracht om zijn middel nu greep en zijn gewapende arm om probeerde te draaien.

Maar Raffles wist zich met een uiterste krachtsinspanning los te wringen en schoot zijn laatste kogel af.

De greep van de man, die hem vasthield, verslapte onmiddellijk, de aanvaller scheen iets te mompelen en zakte toen plotseling voor zijn voeten in elkaar.

Toen hoorde Raffles een heel bekende vrouwenstem, die met een hese fluis-tertoon beval:

— Dat was zijn laatste schot, jongens. Niet te hardhandig als je kunt. Hij mag niet direkt doodgemaakt worden. Waar is dat serpent? Jullie hebben haar toch?

Er kwam geen ander antwoord dan een serie vloeken en een wild geren in de duisternis. Zes mannen tegelijk gooiden zich op Raffles en alleen de schok al was voldoende om hem te ontwapenen. Hij kon in die duisternis alleen maar vage vormen onderscheiden en kon zijn slagen niet goed plaatsen.

Zijn keel werd dichtgeknepen door een harde vuist en bij zijn voeten kroop een kerel, die een dik touw om zijn knieën sloeg. Toen hij wilde schoppen, om zich los te maken, was het te laat.

Zo werd hij, half gestikt, half gedragen, half geduwd, door de lage kleine deur aan de andere kant van de muur gesleept.

Merkwaardig genoeg dacht hij 'n ogenblik aan 'n beschrijving van de laatste ogenblikken van de graaf de Guise, voor hij op last van zijn koning Hendrik IV door twintig moordenaars-handen werd getroffen. Ook hij werd zo half gedragen door de hovelingen, die zijn moordenaars zouden worden, van de ene kamer naar de andere geduwd, waar men hem met dolksteken afmaakte.

Maar weer hoorde hij de stem van de vrouw, de stem, die hij zo goed kende, die op diezelfde toon als net beval:

— Jullie krenken geen haar op zijn hoofd, denkt erom. Hij kan ons misschien nog van nut zijn. Wat een bof, wat een geluk dat we even te vroeg waren en hem hebben horen praten met dat loeder. Waar is ze? Jullie hebben haar toch te pakken?

Er kwam geen antwoord. Alleen wat gemompel.

De vrouw brulde van woede en teleurstelling:

— Ontsnapt? Maar wat zijn jullie dan voor kerels? En hoeveel man hebben wij er wel bij ingeschoten?

Nog geen antwoord. Een van de mannen gromde alleen maar woest:

— Hou je kop maar dicht, Alice, tot we veilig binnen zijn. Er is al meer dan genoeg lawaai gemaakt.

— Die woorden zullen je opbreken, Tom, klonk de stem van Alice. Ik ben hier op het ogenblik de baas, als je dat

maar weet, zolang Jack er niet is. Wat een vangst, en wat zal hij blij zijn. Vlug, naar binnen met ze. Waar is de tweede?

— Die komt in de achterhoede. Ze moeten hem dragen, geloof ik. En hou nou je snater maar. Je mooie Jack zal me zelf gelijk geven, als ik dat zeg. Jij maakt er een picnic van en je loopt te schreeuwen of we op de kermis lopen. Het zou me niets verwonderen, als de chauffeur er van de schrik vandoor is gegaan. Als dat zo is, zitten we met het boeltje en wie weet wat de kerel gaat vertellen.

Een zware, eentonige stem voegde hieraan toe:

— Bij het eerste schot is die kerel hem al gesmeerd. Voor vannacht is het niets meer gedaan, jongens. Ik zit al lang in het vak, maar zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. Kleine kinderen of gekken hadden het niet stommer kunnen aanleggen. Dat komt er van, als je er een vrouw bijhaalt.

— Mouterij, hè? riep de scherpe vrouwenstem. Nu, we zullen eens zien, wat Jack er van zegt.

Nu werd er verder niets meer gezegd. Bij het onzekere licht van een zaklantaarn merkte Raffles dat hij werd voortgesleept en geduwd over een binnenplaats, die hij heel goed kende, met grote, onregelmatige keien, waartussen rijkelijk gras en onkruid groeide.

Hij kende ook het gebouw, waar hij nu binnen werd gebracht.

Het was een van de oude torengebouwen, waar de kustwacht meestal zat.

Van de andere toren was niet erg veel meer over. Tussen die twee torens in was vroeger de ophaalbrug geweest over een droge en heel diepe gracht.

De brug was weg en de gracht was in de loop der eeuwen gevuld met aarde, afgewaalde takken en bladeren.

Nauwelijks was men in de torenkamer of er werd licht gemaakt.

Er werden een paar stallantaarns aangestoken en daar was ook weer het hinderlijke, schelle licht van daarnet. Raffles zag nu, dat het een elektrische schijnwerper was.

De eerste die hij zag was de vrouw,

die voortdurend gesproken had.

Het was Alice Brix en een bitter gevoel maakte zich van hem meester, toen hij bedacht, dat hij die misdadigster, nog geen twee dagen geleden vrij had gelaten en dat ze hem nu aankeek alsof ze hem wilde verscheuren.

En toen zag hij tussen een paar manenbenen door Brand liggen tegen een van de zware muren, heel bleek en met bebloed voorhoofd. En terwijl Raffles naar hem keek, draaide Brand zijn hoofd iets om, keek hem aan en kneep toen een paar keer achter elkaar het rechteroog dicht. Toen lag hij weer stil.

Raffles zag nu, dat er acht mannen in het vertrek stonden. En de eerste man, die sprak, was de smokkelaar met de zware, slepende stem. Hij zei, na de koppen te hebben geteld:

— Voor zover ik kan nagaan, ontbreken er vier. Vier van de twaalf is een derde. Als je het mij vraagt, Alice, dan hadden we die kerels beter kunnen laten lopen. Zaken gaan voor.

— Maar ik zei je toch al, dat die kerels John Raffles en zijn helper zijn, viel Alice Brix woedend uit. Denk je dat die niet meer waard zijn dan een paar vaten rum en Hollandse Jenever? Jack had jullie vermoord, als je hen had laten gaan.

— De vier jongens, die we kwijt zijn, zullen er misschien anders over denken, zei een andere man en dat was Tom, een lange, schrale kerel met een somber gezicht.

Alice keek de twee ontevreden kerels om beurten strak aan en zei langzaam:

— Jullie moeten dat straks ook eens tegen Jack zeggen. Denken jullie, dat je dan de ochtend nog haalt?

Alleen Tom verbleekte. Zijn sombere gezicht vertrok krampachtig. Maar Dave, de reus, haalde zijn schouders op en zei:

— Jack zal het volkomen met ons eens zijn, daar ben ik zeker van. We hadden vanavond zaken te doen en dat schieten kunnen ze wel hebben gehoord ook.

Op dat ogenblik stond er een man méér in het vertrek en niemand had kunnen zeggen hoe hij binnen was ge-

komen. Hij was bijna zes voet lang en Raffles moest erkennen, dat hij zelden zo'n afstotende tronie had gezien. Niet omdat de man lelijk was, maar om de uitdrukking van wreedheid op zijn gezicht. Dat was Jack, de aanvoerder. Hij droeg een pak van grove stof, met knie-laarzen en een hoed met een brede rand. Verder droeg hij een soort korte duffel, een halsdoek en de zakken van die korte jas pulden op een veelzeggende manier uit.

Zijn gezicht stond strak en zijn ogen leken van staal, toen hij langzaam in de kring kwam en zei:

— Ik geloof, dat hier een misverstand is. Is er soms iemand ontevreden? Is er iemand tegen Alice, mijn plaatsvervangster, in verzet gekomen?

— Tom en Dave, maar Tom is de ergste! riep de vrouw. Het was openlijke muiterij van hem.

— Dat is dan de derde keer, ging Jack langzaam verder, je weet wat dat zeggen wil, Tom. Het spijt me voor je. Je had nog grote diensten kunnen bewijzen aan de groep. Geef je revolver.

Hij had zelf snel zijn hand in zijn rechterzak gestoken en direkt daarna stond hij met een grote ouderwetse revolver in zijn vuist.

Doodsbleek haalde Tom zijn revolver uit zijn zak en gooide die op de kleine tafel, die midden in het ronde vertrek stond.

— Naar buiten! beval Jack kort, met zijn revolver op Tom gericht.

Onder doodse stilte strommelde Tom de deur uit. Men hoorde de voetstappen van de beide mannen op de binnenplaats. Toen klonk er een geluid, dat leek op het openen van een luik met roestige scharnieren. Daarna een schot. De mannen binnen rilden. Het werd onmiddellijk gevolgd door het geluid van het dichtvallende luik. Toen kwamen de kalme stappen weer dichterbij, maar nu van één man.

Jack kwam binnen, nauwelijks iets bleker en zei rustig:

— Dat is afgelopen. Nu kunnen wij aan de slag. Een waarschuwing voor allen, die van oordeel zijn, dat de zaken niet gaan, zoals ze moesten. En nu zullen wij ons eens bezig houden met deze man hier.

— Het is John Raffles, Jack, gilte Alice.

— Nu, dan zullen we hem verdringen, zei Jack rustig. Al dat schieten zou ons wel eens kunnen opbreken. Had hij helpers? Naar beneden dan met die lui!

Ieder keek naar de voet van de muur, waar men de zwaargewonde had neergegoot. Die lag daar met gesloten ogen, zijn gezicht vol bloed.

Jack keek even onverschillig naar hem en zei:

— Die maakt het niet lang meer. Laat hem hier maar liggen, voorlopig. En nu naar de kelder met die doods-vijand van de vrije jongens!

HOOFDSTUK VI.

DE MARCONIST

In haar doodsangst was Mira in het wilde weg voortgehold, tot zij struikelde over een steen aan de rechterkant van de weg, waardoor zij zeker in het ravijn zou zijn gestort, als zij niet op het laatste ogenblik een van de paaltjes had kunnen grijpen.

Haar voeten vonden een behoorlijke steun op een uitspringend gedeelte van de steile rots en zo stond zij daar betrekkelijk veilig en zelfs zo, dat zij net even haar hoofd boven de rand uit kon steken, zonder zelf te worden gezien.

Zij wist niet, dat een paar kerels de weg naar Orford waren opgerend na het gefluisterde bevel van Alice om haar tot iedere prijs in handen te krijgen. Zij wist dus ook niet, dat zij waarschijnlijk haar leven te danken had aan die buiteling, want de twee smokkelaars holden haar in de duisternis voorbij in de vaste overtuiging, dat zij haar wel zouden inhalen.

Zij kon maar heel weinig onderscheiden, maar hoorde toch het doffe geluid van de worsteling en de bevelen van Alice. Zij hoorde hoe het deurtje werd dichtgegooid en toen werd het bijna stil, want zij hoorde alleen nog maar voetstappen, die zich snel verwijderden. Al veel eerder had zij het starten op enige afstand van een motor gehoord en zij had begrepen, dat de geschrokken eigenaar van de vrachtauto voor al dat schieten op de vlucht was geslagen.

Toen zij niets meer hoorde wist zij weer op de weg te komen. Een ogenblik bleef zij gehurkt zitten, luisterde scherp en liep toen vlug gebukt in de richting, waar zij het dichtslaan van het deurtje gehoord had. Bijna had zij een schreeuw gegeven, toen haar voet iets weeks raakte.

Zij bukte zich, voelde een hand, voelde ook iets nats, glibberigs en huiverde. Zij begreep, dat het bloed was.

In gebukte houding strompelde zij weer verder en haar voet stootte nu tegen iets hards. Zij raapte het op. Het was een revolver. In de duisternis en op de tast overtuigde zij zich dat het wapen nog geladen was en stak het in de wijde zak van haar mantel.

Een ogenblik stond zij doodstil. Zij voerde een zware strijd. Het was bijna onmogelijk weerstand te bieden aan de krankzinnige, bijna onbedwingbare lust, weg te rennen van de plek, waar zij in levensgevaar was en terug te hollen langs de veilige, donkere weg. Maar iets hield haar even onweerstaanbaar tegen en dat was de gedachte aan John Raffles, die alleen om haar in dit verschrikkelijke avontuur was betrokken, dat hem zeker het leven zou kosten, want ook Mira had de stem van Alice Brix herkend.

En die laatste gedachte won het. Al zou zij zelf moeten sterven, zij zou alles doen, om de man te redden, die zich voor haar had willen opofferen.

En van dat ogenblik af was zij weer zichzelf, volkomen kalm, bereid om alles te doen en Raffles terug te geven, wat hij allemaal voor haar had gedaan en nog had willen doen.

Zij bereikte het deurtje, dat zij zonder moeite open kon maken.

Op een donkere plek stond zij bevend even te luisteren en keek naar het kier-tje licht, veroorzaakt door de stallanta-rens in de torenkamer, omdat de lap voor een van de ramen niet helemaal was dichtgetrokken.

Zij hoorde ook de stappen van twee mannen, die buiten kwamen, het openen van een luik, het schot, het dicht-vallen van het luik en maar een man teruglopen. Haar hart dreigde te sprin-gen, toen zij een ogenblik dacht, dat het Raffles was, die daar was vermoord.

Maar even later ging de deur opnieuw open, licht stroomde naar buiten en zij hurkte nog net op tijd zo dicht mogelijk in elkaar achter een hoop stenen en grint en zag de kleine troep vlug een deel van de donkere binnenplaats over-steken en toen plotseling verdwijnen in het vervallen hoofdgebouw.

Toen zij niets meer hoorde en het om haar heen weer stikdonker was, liep zij snel naar de plek, waar zij voor het laatst een lichtschijnsel had gezien, maar zij kon nergens een opening ont-dekken.

De muur van het huis was hier heel hoog en nergens was er een opening, of het moest meer dan acht meter bo-ven de grond zijn, waar ze een zestal smalle openingen ontdekte, die meer op schietgaten dan op ramen leken.

Van een deur was helemaal niets te vinden. En toch wist Mira zeker, dat de mannen hier met hun gevangenen wa-ren verdwenen. Er moest dus een of andere geheime toegang zijn, maar hoe zou zij die in de duisternis kunnen ontdekken?

Zij moest dat sombere, verlaten slot binnen zien te komen, hoe dan ook. De schurken hadden Raffles en zijn vriend niet onmiddellijk vermoord en dat was een klein lichtpuntje. Zolang die twee nog leefden, was er nog hoop.

Als de derde man er nu maar was,

die reus, die even sterk was als een hele compagnie soldaten. Maar hoe kon ze hem bereiken? Hij was immers meer dan twintig mijlen van deze plek. Hij zou nu binnen in de stalen duikboot zitten te wachten op de komst van zijn meester, die nu zeker al twee uur over tijd was.

Maar zij was nu helemaal op zichzelf aangewezen en zij zwoer, dat zij zou doen wat zij kon. Zij sloop langs de muur van de ruïne en toen zij de heek was omgeslagen, kon zij zich nog net staande houden, door met beide handen het verroeste muuranker vast te grij-pen, want vlak voor haar voeten begon een stelle, stenen trap. Zij aarzelde even en toen begon zij dapper de trap af te lopen, die tweeëndertig treden telde.

Toen zij de onderste bereikt had, verscheen er op de bovenste een ge-daante, die haar begon te volgen, maar daar merkte zij niets van.

Haar aandacht was namelijk getrok-ken door een flauw lichtschijnsel aan het einde van een smalle gang, waar het stonk naar grondwater en bederf.

Met haar browning in de vuist sloop zij op haar tenen verder, in de overtui-ging, dat zij op deze manier het huis in zou kunnen komen en Raffles misschien zou kunnen redden.

Het lichtschijnsel werd hoe langer hoe duidelijker en plotseling stond zij stil. Haar oor had een geluid opgevan-gen, dat hier wel heel raar klonk, er zat daar iemand vrolijk te fluiten.

Maar plotseling hield het weer op en maakte plaats voor een heel ander ge-luid. Mira had teveel verstand van zulke zaken, om niet direkt te weten wat het was. Het was het droge, heldere tikken van een seinsleutel.

Met onregelmatige tussenpozen werd de sleutel omlaag gedrukt. Onmiddellijk begreep zij, dat zij hier tot een van de belangrijkste punten van het smokke-laarsbedrijf was doorgedrongen, het ge-heime zend- en ontvangststation, waar-door de smokkelaars in verbinding kon-den komen met schepen op zee, als die maar voorzien waren van een radioin-stallatie.

Behoedzaam sloop zij naderbij. De

deur was aan de linkerkant van de gang en stond ongeveer op een kier. Het duurde dus even voordat zij het vertrek in kon kijken. Het was een tamelijk grote kamer, waar niets anders stond dan, op een stevige tafel van eikenhout, een volledige radioapparatuur.

Zij kon nog net een tweede deur zien, heel smal en laag en van ruwe planken vervaardigd, die zeker weer toegang gaf tot andere kelderruimten.

Voor het toestel zat een man met zijn rug naar de deur te fluiten en keek nu en dan eens op een vel papier, dat naast hem lag en waarvan hij waarschijnlijk de inhoud moest overseinen.

De man had zijn jas uitgetrokken en zat in zijn hemdsmouwen. Zo kwam het, dat zij duidelijk de kolf van zijn revolver uit zijn zak zag steken.

Zij haalde diep adem en nam toen haar besluit. De politie moest gewaar-schuwd worden. Weliswaar zou waarschijnlijk Raffles dan zelf ook gearresteerd worden, maar dan stierf hij tenminste geen ellendige dood door de handen van die schurken.

Maar zij moest doortastend optreden, anders was alles verloren. Zij greep de deurknop en trok heel voorzichtig de deur nog verder open, zodat zij als een slang naar binnen kon glijden.

De man hoorde niets en hij had dus dat fluiten ook gerust kunnen laten, want hij droeg een koptelefoon, stevig over zijn oren. Hij was volkomen verdiept in zijn werk en merkte niets van de nadering der vrouw. Het was duidelijk, dat hij helemaal niets wist van wat er boven was gebeurd.

Hij had zeker zijn post niet mogen verlaten. Op haar tenen sloop Mira naar de man toe, die ongeveer drie meter van de deur zat.

Met een vlugge ruk trok zij de revolver uit zijn broekzak en op hetzelfde ogenblik draaide de man zich om en keek in de loop van zijn eigen wapen.

Zijn vingers gleden van de sleutel en hij staarde de indringster doodsbleek aan, niets begrijpend van die plotselinge verschijning.

Met een kort gebaar beval zij hem, de koptelefoon af te zetten en hij ge-

hoorzaamde. De kleur kwam langzaam weer in zijn gezicht terug.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg hij schor. Wie ben je en wat moet je hier?

— Ga daar in die hoek staan en ver-roer je niet, want je leven staat op het spel. Denk er wel aan dat ik tot alles in staat ben.

De man ging schoorvoetend naar de hoek, die hem was aangewezen, schuin tegenover de seintafel.

Mira had te lang in het vak gezeten om niet op de hoogte te zijn van de radio en niet te weten, hoe men zich met de politie in verbinding moest stellen. Zij kon uitstekend een toestel bedienen en zij ging voor de tafel zitten met een van de wapens in de rechterhand en alleen met de linker seinend, nadat zij de koptelefoon had opgezet.

Het was daarbij echter niet te vermijden, dat zij nu en dan naar het toestel keek met al zijn knopjes en schroefjes en dat zou bijna haar ongeluk geworden zijn.

Want de man in de hoek was onmerkbaar een beetje naar rechts geschoven, waar een kleine tafel stond, met lege en volle flessen, wat boeken en papieren, een tabakspot en nog andere voorwerpen.

En plotseling deed hij een greep tussen die voorwerpen en zijn stem klonk bevelend:

— Handen omhoog, juffertje, of je bent er geweest!

Zonder aarzelen richtte Mira bliksemsnel het wapen, dat zij de man afgenomen had, op zijn hoofd en haalde de trekker over. Zij hoorde geen schot. De man lachte kort en zei:

— Je had beter je eigen brownie kunnen gebruiken, dametje. Mijn propenschieter was niet geladen. Maar deze wel. Verroer je niet en doe die koptelefoon af.

Mira had niets verstaan van wat de man zei, maar zij begreep het wel. Zij wist nu ook dat het wapen, dat zij daar in de hand hield, ongeladen was. Een ellendig gevoel van machteloosheid en vernedering be kroop haar. Door een stomme vergissing, door niet haar ei-

gen wapen te gebruiken, zou Raffles nu zeker een afschuwelijke dood moeten sterven.

Ze had de koptelefoon nog niet afgezet en keek vol haat naar haar vijand, toen het gezicht van de man een plotselinge verandering onderging. Het vertrok krampachtig en het was alsof er een schok door zijn lichaam ging.

De kleine browning, die hij gegrepen had en die op tafel had gelégen, gleed uit zijn hand, die hij langzaam naar zijn borst bracht.

En daarna gleed hij langs de muur op de grond en bleef daar liggen.

Mira zette snel de koptelefoon af en toen gingen haar blikken naar de deur, waar zij een man zag staan, met een wonderlijk pistool in zijn rechterhand, die haar vriendelijk toeknikte. Zijn gezicht was helemaal bebloed.

Mira kon nauwelijks een juichkreet onderdrukken. Want daar stond de helper, de vriend van Raffles, levend en gezond, glimlachend, terwijl zij dacht, dat ze hem de hersens hadden ingeslagen.

— Stil! waarschuwde Brand haar, voor zij geluid kon geven. Ik heb met opzet mijn windpistool gebruikt, om geen lawaal te maken. Die kerel daar heeft voorlopig niets meer te vertellen. Hij heeft een onbeduidend klein hagelkorreltje in zijn lichaam, maar gedrenkt in een stof, die bliksemsnel verdooft.

— Maar ik dacht ik meende, dat zij u hadden doodgeslagen.

— Dat dacht de man, die sloeg, zelf ook, zei Brand opgewekt. Het gaf een

heel harde klap, dat verzeker ik u. Maar hij sloeg half in het donker en hij sloeg helemaal mis, maar dat wist hij zelf niet, de arme kerel. Die ijzeren staaf kwam terecht op een dwarsbalk vlak achter mijn hoofd en ik viel neer en hield mij alsof ik dodelijk gewond was.

— Maar, al dat bloed dan?

— Wees maar gerust. Dat is niet van mij, maar van de bandiet die naast mij was neergevallen. Terwijl ik op de grond lag met mijn gezicht naar beneden, heb ik snel mijn hoofd en mijn wang met bloed besmeerd. Het was niet fris, dat geef ik toe maar de uitslag heeft bewezen, dat ik er goed aan heb gedaan. Zij hielden mij voor dood en lieten mij alleen. Daar had ik ook op gerekend, al was het van hun kant nogal onverstandig. Ik zag u binnensluiten, ik ben u gevolgd en nu zullen wij eens heel vlug dat toestel daar in werking stellen.

— Ik stond juist op het punt, de politie op te roepen.

— De politie? riep Brand verschrikt uit. Dat zou heel gevaarlijk zijn geweest. Ik geloof, dat ik iets veel beters weet. Ik ken iemand, die een ontvanger bezit en die ik binnen enkele seconden kan bereiken en die binnen een half uur hier kan zijn, voor de kust tenminste. En die is heel wat meer waard dan zes politieagenten.

En Brand ging voor de tafel zitten, zette de koptelefoon op en draaide aan een paar knoppen.

Zijn ogen schitterden toen hij vlug de sleutel begon neer te drukken.

HOOFDSTUK VII.

HET GEHEIM VAN DE ROTSEN

Het eerste wat Raffles opviel, toen hij in de hoge kelder werd gebracht was een vreemd, vaag geruis, waarvan hij niet kon ontdekken wat het precies was.

Toen concludeerde hij, dat het veel leek op het verre gedonder van de branding op de klippen.

Het was voor hem echter aanvanke-lijk onbegrijpelijk, dat hij op een afstand van ruim een kwartier lopen van de kust, dat geluid zo diep onder de aarde zou kunnen horen, totdat hij zich plotseling alles herinnerde en alles begreep.

De zee drong hier niet alleen diep het land in, in een smalle rotsachtige baai, maar zij had hier in de loop van de eeuwen een aantal gaten en hopen in de rots uitgevreten en sommige daarvan drongen door tot vlak bij de fundamente van dit oude kasteel.

Het was dus het gedonder van het woedend aanstormende water, dat de rotsen deed beven.

Jack had hem voortdurend in de gaten gehouden en kwam nu naar hem toe met de vraag:

— Stel je prijs op je leven, Raffles?

— Er zijn maar heel weinig ogenblikken, dat ik er inderdaad prijs op stel, antwoordde Raffles rustig.

— Maar je bent niet bang voor de dood?

— Ik ben nooit ergens bang voor geweest, antwoordde Raffles en keek de

bandiet recht in de ogen.

— Maar toch ben je een mens van vlees en van bloed, je bent nog niet zo oud en het moet je toch iets waard zijn, je leven te redden, als het niet zo heel veel moeite kost. Ik weet, dat je bij vroegere gelegenheden herhaaldelijk geweigerd hebt, iets los te laten over de plek, waar je het geld en de juwelen verborgen hebt, die jij zelf hebt buit gemaakt. Denk je, dat ik misschien gelukkiger zou zijn als ik probeer het je te laten zeggen?

— Dat geloof ik haast niet, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Iedereen heeft bepaalde principes, ik heb de mijne ook en daar doe ik geen afstand van. Een daarvan is, dat ik onder geen beding aan schurken van jouw slag zoveel miljoenen in handen mag geven.

Het gezicht van de aanvoerder vertrok krampachtig. Hij maakte een beweging naar zijn jaszak.

— Schiet hem toch een kogel door zijn hersens, schreeuwde Alice, die naast Jack was komen staan.

Raffles keek hem met zijn heldere, grijze ogen aan en zei:

— Ik vind het een afschuwelijk idee, dat schepsels als jij kinderen zouden voortbrengen. Men moest je vertrappen als een worm. Je bent nog minder dan een dier, want je kent zelfs geen dankbaarheid. Wat doet het er ook eigen-

lijk aan toe, maak er maar snel een eind aan.

Deze laatste woorden waren weer gericht tot Jack, die met een gemene blik in zijn ogen zei:

— Maar niet zo heel vlug, beste vent. Een revolverkogel zou wel wat al te gemakkelijk en pijnloos zijn. Nee, ik heb iets anders voor je bedacht. Ik zei je toch al, dat ze je gingen verdrinken.

En ik heb zo mijn eigen methodes. Je weet natuurlijk, waar je hier bent?

Raffles keek eens rond in de kelder-ruimte. Hij meende dat vertrek al eens eerder gezien te hebben. Het was tamelijk ruim en overal langs de muren waren zware ringen ingeklonken en lagen kettingen en stijf verroeste, ijzeren kogels, zoals de galeislaven ze vroeger aan hun voet moesten meeslepen. Ook waren er nog overblijfselen te zien van verschillende martelwerktuigen, een pijnbank, een rad, een paar zware handspaken, een katrol in het midden van de zoldering.

Er was geen twiifel mogelijk, het was de kelder, waar vroeger gevangenen of vijanden van de roofridder, die het slot bewoonde, werden opgesloten of gemarteld.

— Het is een van de onderaardse gevangnissen van dit oude slot, zei hij. Wil je mij hier soms van honger laten omkomen?

— Dat zou ook niet zo'n gek idee zijn, maar het duurt wat lang en is daarom te gevaarlijk, want wij kennen je zo langzamerhand. Verdrinken is veiliger en binnen zes uur weten wij zeker of ons plannetje gelukt is. Weg met hem, jongens, naar de grot. En neemt kettin-gen mee en die kogel daar!

— Acht mannen liepen om Raffles heen en hij werd door een sterke, geweldige deur, met ijzer beslagen, in een gang gebracht, waarvan de vloer vrij sterk naar beneden heide. De muren van deze gang bestonden over een lengte van meer dan tien meter uit metselstenen, om dan over te gaan in het harde basalt van de rotsbodem.

De kogel bleek zo zwaar te zijn, dat de sterkste van de mannen hem met heel veel moeite op zijn schouder kon

tillen. Anderen sleepten een paar kettingen, met schakels zo dik als een vinger mee.

De mannen hadden lampen meegenomen. Zwijgend en snel, terwijl Alice vooruitliep, als een geest van de wraak-zucht, daalde de troep langs de deur dieper in de ingewanden van de aarde, totdat zij een groot, gewelfd hol bereikten, zeker wel dertig meter breed, twaalf meter hoog en een lengte, die niet zo gemakkelijk te schatten was.

De gang liep uit op een soort smal, ongelijk pad, dat over een lengte van ongeveer acht meter langs de muur van het hol liep, maar verderop smaller werd en eindelijk verdween.

In dit hol stond al water. Zelfs bij eb bleef er een brede plas over, inktzwart, stil en dreigend, roerloos, zonder een rimpeltje.

Maar nu was het vloed. De donder van de branding was nu heel duidelijk te horen en de scherpe ogen van Raffles, die de duisternis doorboorden zagen steeds heel in de verte een witte schuimrand, die weer verdween en dan plaats maakte voor een nieuwe.

Jack begon weer met een trek van spot om zijn dunne lippen:

— Je zult het nu wel begrijpen, Raffles. De vloed is aan het opkomen en binnen een uur is hij op zijn hoogst en dan zal het water gestegen zijn tot aan die zwarte rand daar, die je duidelijk kunt zien tegen de rotswand. Natuurlijk wordt de ingang van de gang, waar we net uitkomen helemaal onder water gezet en wij zullen wat haast moeten maken. Ik weet, dat je zwemt als een otter en wij zullen dus enige maatregelen moeten nemen. Bindt hem, jongens, en stevig. Nee, geen touw, gebruik maar staalraad. En dan met de kettingen aan die ring daar met de kogel aan zijn voeten!

Raffles werd naar een plek gebracht, die ongeveer twee meter van de gang verwijderd was, en waar een zware ring, zeker vijf centimeter dik, in de rotsmuur was gemetseld. Er hing een eind ketting aan, voorzien van twee handboeien en die werden om de polsen van Raffles gesloten.

Zijn ellebogen werden met staaldraad bij elkaar gebonden en de ijzeren kogel werd aan zijn voet vastgemaakt, nadat men ook zijn enkels had samengesnoerd.

Toen alles klaar was, stroomde het zeewater al met onstuimige kracht door de ingang van het hol, zeker meer dan honderd meter verder en golfde over het natuurlijke voetpad tot bij de ingang van de tunnel.

De mannen daar stonden al tot hun enkels in het water.

— Het gaat je goed en tot ziens in de hel! gilte Alice hem toe, als een woedende furie, terwijl ze met de bandieten wegholde.

Met een donderend geraas drong het water door de nauwe opening en stuwde een steeds hogere golf tot achter in het hol, die met kracht uiteenspatte tegen de achterwand.

Het zwarte, koude water, kwam al tot Raffles' knieën en dreigde hem al onderstboven te gooien, zo krachtig was de beweging van de vloedgolven.

En het water kwam tot zijn middel.

Bij het weglopen zakte het iets, maar dan kwam het weer terug, als een roofdier rondsluipend in de nacht en kroop langs hem op... hoger.

Toch werd hij niet opgetild, want de zwaarte van de kogel en de ijzeren kettingen beletten dit. Van de ingang van de tunnel was alleen nog maar een klein stukje te zien, als het vloedwater terugliep.

Nog tien minuten en alles zou voorbij zijn.

Raffles sloot zijn ogen. Een soort bewusteloosheid maakte zich van hem meester. Maar plotseling deed hij ze weer open tot een smalle kier, want een fel lichtschijnsel was in het hol doorgedrongen en maakte het zo helder als overdag, om onmiddellijk daarna weer uit te gaan.

Raffles gaf een kreet en hij wist niet of het de echo was, zijn verbeelding of een andere stem, die antwoordde. Hij schreeuwde nog eens en moest weer de ogen dichtknijpen, want de verblindende lichtstraal zwiepte opnieuw door het hol, bleef trillend even op hem rus-

ten en verdween.

Het was alsof de hemel openging, toen hij een ruwe, welbekende stem hoorde, die trillend van ontzetting boven het gebulder van het water uit riep:

— Moed, mylord, moed! Wij komen eraan.

Het was de stem van Henderson, de reus.

En Raffles, zag een langwerpige, donkere gedaante, als een vreemde vis naar zich toeglijden en dicht langs hem heenschuiven, tot de kop van die vis bijna de achtermuur raakte. Die vis was zijn stalen duikboot en daaruit kroop nu verder een reusachtige gestalte, die zich in het water liet glijden, naast hem kwam staan, in het kolkende water en als een krankzinnige brulde:

— Vervloekt! Met ijzer en staaldraad vastgebonden! Een vijl, mijnheer Brand. Of nee, dat duurt te lang, het water komt mylord al aan zijn borst.

— In 's hemelsnaam, red hem! klonk een trillende vrouwenstem angstig.

— Heel vriendelijk van je, Mira, om dat te zeggen, zei Raffles met een kort lachje. Ja, een vijl zou inderdaad te lang duren, vrees ik. Wat dacht je van een koevoet, James? Zou je de ring uit de muur kunnen loswringen?

Brand had al een stalen koevoet aan Henderson toegestoken. Raffles ging wat opzij, zover het hem mogelijk was en woedend dreef de reus de stalen tanden, op de tast af, rondom de ring in het graniet, maar dat ging hem niet vlug genoeg. Hij stak de hefboom gedeeltelijk door de ring heen en trok toen uit alle macht, met zijn voet zich afzettend van de muur, terwijl zijn spieren zich spannen als kabels van een sleepboot.

En hij won het van de rotsmuur. De zware ring werd losgescheurd uit het basalt.

Trillend van inspanning tilde de reus Raffles, zover de ketting dit toeliet uit het water op en droeg hem naar de duikboot, terwijl hij zelf alleen nog maar met hoofd en schouders boven de golven uitstak.

Daarop greep Brand Raffles onder zijn oksels en nu kon Henderson de kogel optillen en met kettingen en al werd Raffles op het dek van de boot getrokken. Onmiddellijk bracht Brand de machine weer op gang en voorzichtig, tegen de vloedgolven in, stuurde hij de duikboot weer naar de opening van het hol. Inmiddels vijlden Henderson en Mira, bezeten door een woeste ijver, aan de staaldraden en de boeien, totdat alles van Raffles afviel.

De vrouw huilde en misschien had zij dat in vele, vele jaren niet gedaan.

En Raffles zei, terwijl hij omhoog keek naar de donkerblauwe hemel, vol sterren en terwijl hij haar hand pakte:

— Om die tranen zal je waarschijnlijk heel veel vergeven worden Mira. Naar de volle zee, Charles. Naar Frankrijk. Later zal ik wel met die schurken

afrekenen. Zij hebben nog iets van mij tegoed.

— Kan dit voorlopig soms dienen? vroeg Brand, met verdacht knipperende ogen, terwijl hij Raffles 'n ijzeren kistje gaf, dat heel zwaar scheen te zijn.

— Wat is dat? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel een deel van de kas, denk ik, antwoordde Brand. Ik vond het nog net op tijd in de radiokamer, waar ik contact kon krijgen met onze brave reus.

— Nu, dat is in ieder geval een kleine vergoeding, zei Raffles lachend. Een deel daarvan kan dienen om Mira aan wat kapitaal te helpen. En voortaan mag je geen grapjes meer maken over de radio, want behalve jullie drieën heeft de radio mij vannacht het leven gered.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De miljoenenerfgenaam

LACHKRUID

ZIJN VERJAARDAG

— Wat heeft Stafke gekregen voor zijn verjaardag?

— Wel, ik heb zijn spaarpot leeg-gemaakt en mij een mooi elektrisch strijkijzer gekocht.

UIT DE SCHOOL

Meester: Een afgetrokken zelfstandig naamwoord is de naam van iets, waarvan men zich wel een denkbeeld kan vormen, maar dat men niet kan aanraken. Kunt gij mij een voorbeeld geven Jansen?

Leerling: Een gloeiende stoofhaak.

DE KEPIE

Madame komt onverwacht in de keuken en ziet een soldatenkepie op de stoel liggen.

— Ja, madame, 't wordt hoe langer hoe zotter wat voor cadeau ze tegenwoordig in de zeep stoppen!

MUSEUM

— Dames en heren, zei de gids, veroorloof mij nu uw opmerkzaamheid te vestigen op het interessanste voorwerp van dit museum: het opgezette kieke, dat in het jaar 1943 het over de gehele wereld bekende ei gelegd heeft!

BURGER

Luitenant (die in « burger » is uitgegaan en met een flink stuk in zijn kraag thuis komt, vóór de spiegel):

— Wel verdraaid, hoe komt die burger op mijn kamer?

DE LES

— Ik denk erover een incassobureau te openen. Wat denk je daarvan?

— Een goed idee. Met een beetje oefening zal het best gaan. Leen mij twintig gulden en je mag op mij oefenen — helemaal gratis.

TROUWEN

Een lief jong meisje, dat zeer middelmatig piano speelde, had zich tot Liszt gewend om zich te laten horen als pianiste en zijn raad in te winnen.

Na 't spelen zag zij Liszt gespannen aan en vroeg:

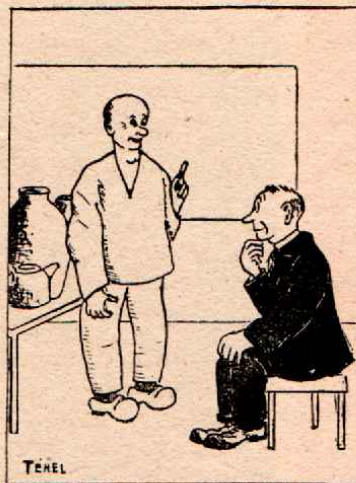
« Wel, Meester, wat raadt U me?... »

« Trouwen! » was het korte maar veelzeggende antwoord.

DE TSAAR

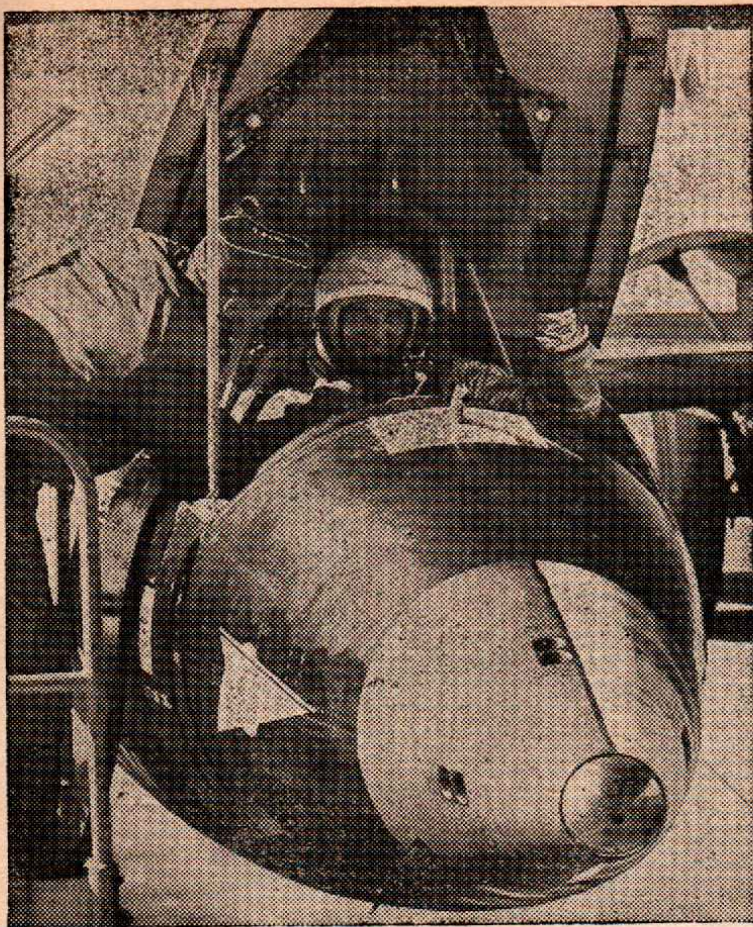
Toen Liszt eens te Sint Petersburg aan het hof speelde zat de Tsaar voortdurend te praten met zijn buurdame. Dat verdroeg de kunstenaar een ogenblikje, maar eindelijk hield hij, midden in een stuk met spelen op. De Tsaar vroeg verwonderd wat er gebeurde, waarop Liszt antwoordde: « Als vorsten spreken, zwijgen de dienaren... »

DE REDEN

Cipier: En wilt ge misschien nog iets biezonders eten vóór de uitvoering?

Veroordeelde: Ja, ik wilde wel een portie oesters eten; ik heb die dingen nooit willen eten, omdat ik bang was voor bloedvergiftiging.

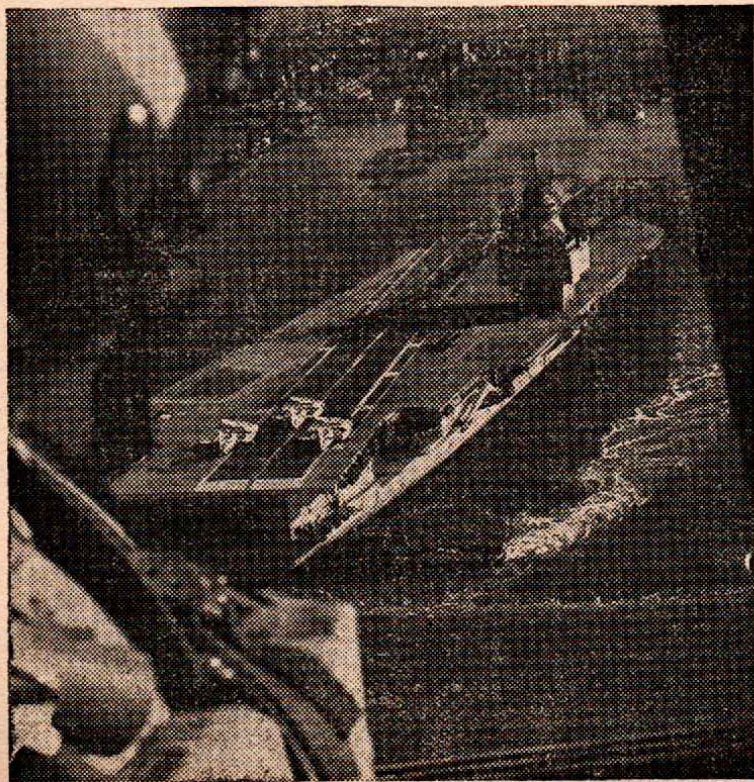
HET EXPERIMENTEEL RAKETVLIEGTUIG X-15

Het heeft een snelheid van 6.587 kilometer per uur, hetzij zesmaal de snelheid van het geluid (Mach 6). Aan de stuurknuppel zit Majoor Robert White, die op 11 oktober 1961, met hetzelfde vliegtuig een hoogterekord van 66.000 meter vestigde. De X-15 is bestemd om « aan de grenzen van de ruimte » te vliegen op een hoogte van 80.000 tot 160.000 meter.

HET NIEUWE VLIEGDEKSCHIP « ENTERPRISE »

Het eerste schip in deze categorie dat aangedreven werd door atoomenergie en tevens het grootste vaartuig ter wereld, heeft zopas zijn proefvaart beëindigd. De 85.000 ton-metende oorlogsbodem wordt aangedreven door acht reactoren en is derhalve de grootste atoomcentrale op zee of zelfs te land. De « Enterprise » kan zonder brandstofbevoorrading 22 maal de reis rond de wereld maken. Het is het tweede van vier oppervlakteschepen met atoomaandrijving waarvan de bouw is voorzien. Het eerste, de « USS Long Beach » is door de Vloot reeds in dienst genomen.

De « Enterprise » werd gebouwd door de News Shipbuilding and Drydock Cd., te Newport, Virginia. Het schip heeft een lengte van 317 meter en een uiterste breedte van 77 meter en is ingericht voor een bemanning van 4.600 mensen, het vliegend personeel inbegrepen. De kruissnelheid bedraagt meer dan 35 knopen. Nevenstaande foto toont ons het reusachtig vliegdekschip gezien van uit een hefschroefvliegtuig waarvan men de piloot links op het voorplan ziet.

H O R O S C O O P

voor de week van 18 tot 24 maart, indien U geboren zijt tussen :

21 MAART EN 19 APRIL (RAM) :

Het zal moeilijk vallen storende invloeden in de omgeving waar U werkt te vermijden, maar het moet toch. — **Liefde**: Toon voldoende consideratie jegens partners. — **Financiën**: Wees zuinig en tracht inkomsten uit zaken te vergroten.

Eveneens gunstig tijdstip om nieuwe zaken aan te pakken. — **Gezondheid**: Controleer uw voeding wanneer U zich niet fit gevoelt.

20 APRIL EN 20 MEI (STIER) :

Ongunstige aspecten voor besprekingen of het nemen van beslissingen. Deze laatste hebben kans achteraf toch gewijzigd te worden. — **Liefde**: U beschikt over persoonlijk magnetisme en overredingskracht. — **Financiën**: Neem

wat uw geld of bezit betreft, thans ook niet het kleinste risico. — **Gezondheid**: Geniet van liefhebberijen die U ontspanning verschaffen.

21 MEI EN 20 JUNI (TWEELINGEN) :

Een compromis is de aangewezen weg, als er onenigheid is over een bepaalde zaak, want met koppig vasthouden komt U nergens. — **Liefde**: Anderen zullen uw aandacht en vriendelijkheid met veel vreugde begroeten. — **Financiën**:

Zorg dat U precies weet hoe anderen bepaalde geldkwesties bekijken. — **Gezondheid**: Houd uw humeur in bedwang en geniet van de avond.

21 JUNI EN 21 JULI (KREEFT) :

Goede aspecten voor alle besprekingen, ook voor overeenkomsten, wanneer U maar terdege op details let. — **Liefde**: Door geduld te tonen maakt U een goede indruk op oudere personen. — **Financiën**: Bezuinigen kan geen

kwaad vooral wanneer het om nutteloze zaken gaat. — **Gezondheid**: Geniet van een rustige avond en houd uw humeur in bedwang.

22 JULI EN 22 AUGUSTUS (LEEUV) :

Doe niets wat uw populariteit kan schaden of U de genegenheid van anderen kan kosten. Onthoud U als U twijfelt. — **Liefde**: Liefdesaangelegenheden kunnen op zeker ogenblik tact en enige reserve vereisen. — **Financiën**: Kalm aan

met kennissen die U tot financiële verplichtingen willen brengen. — **Gezondheid**: Zorg dat U verstandig te werk gaat inzake uw voeding.

23 AUGUSTUS EN 22 SEPTEMBER (MAAGD) :

Anderen kunnen moeilijk zijn; het blijft nodig zeer objectief te oordelen. Vrienden kunnen een goede rol spelen, als U hun steun verzoekt. — **Liefde**: Bij misverstand of verwijdering kan bemiddeling nuttig zijn. — **Financiën**: U zult

verrast zijn over het succes als U doortast. — **Gezondheid**: Enige verandering van omgeving zal U veel goed doen

23 SEPTEMBER EN 22 OCTOBER (WEEGSCHAAL) :

Nieuwe omstandigheden en veranderingen zijn oorzaak dat U opgewekter gestemd bent en vooruit komt met persoonlijke belangen.

— **Liefde**: De verhouding kan slechter worden tenzij U tact en zelfbeheersing weet te tonen. — **Financiën**: Pas op dat U niet te veel geld uitgeeft. — **Gezondheid**: Verzet U ten sterkste tegen de neiging om U zenuwachtig te maken.

23 OCTOBER EN 21 NOVEMBER (SCHORPIOEN) :

Wees voorzichtig dat U niet te goed van vertrouwen bent bij het bespreken van uw aangelegenheden. — **Liefde**: Personen die het goed met U menen kunnen U op verrassende wijze helpen. — **Financiën**: Uw financiële positie ondergaat een geleidelijke verbetering wanneer U op passend blijft. — **Gezondheid**: U hebt er niets aan wanneer U over uw zenuwen heen raakt.

— **Financiën**: Uw financiële positie ondergaat een geleidelijke verbetering wanneer U op passend blijft. — **Gezondheid**: U hebt er niets aan wanneer U over uw zenuwen heen raakt.

22 NOVEMB. EN 22 DECEMB. (BOOGSCHUTTER) :

U zult veel steun hebben van oudere personen bij het oplossen van problemen en het nakomen van uw verplichtingen. — **Liefde**: Wees steeds bereid tot samenwerking en betoon U sympathiek. — **Financiën**: Invloeden doen zich

voor om uw financiële positie te verstevigen. — **Gezondheid**: Neem wat extra rust, wanneer U zich niet fit voelt.

23 DECEMBER EN 19 JANUARI (STEENBOK) :

U kunt bijzonder prikkelbaar zijn in persoonlijke aangelegenheden en in een labiel emotioneel evenwicht verkeren. Pas hiervoor op. — **Liefde**: Wees tactvol in omgang opdat U geen zwakheden onthult of het verleden oprakelt.

Financiën: Bevorder financiële aangelegenheden of werk. Wees niet extravagent. — **Gezondheid**: Verzorg steeds uw dieet.

20 JANUARI EN 18 FEBRUARI (WATERMAN) :

Het zou onverstandig van U zijn om te zeer te vertrouwen op andere mensen in belangrijke aangelegenheden of zakelijke kwesties. **Liefde**: Goede aspecten voor romantiek mits U doortastend zijt. **Financiën**: Houd een oogje op uw

eigendommen, tel uw wisselgeld goed na. — **Gezondheid**: Put uw reserves en uw krachten niet te zeer uit.

19 FEBRUARI EN 20 MAART (VISSEN) :

U zult in staat zijn thans een bepaalde kwestie op geestige wijze op te lossen en dit kan U voordeel brengen. — **Liefde**: Geliefde personen dragen bij tot een gevoel van rust en geluk. — **Financiën**: Een gunstige week voor za-

ken en financiële aangelegenheden. — **Gezondheid**: Bedwing uw humeur en wees voorzichtig met reizen.

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :